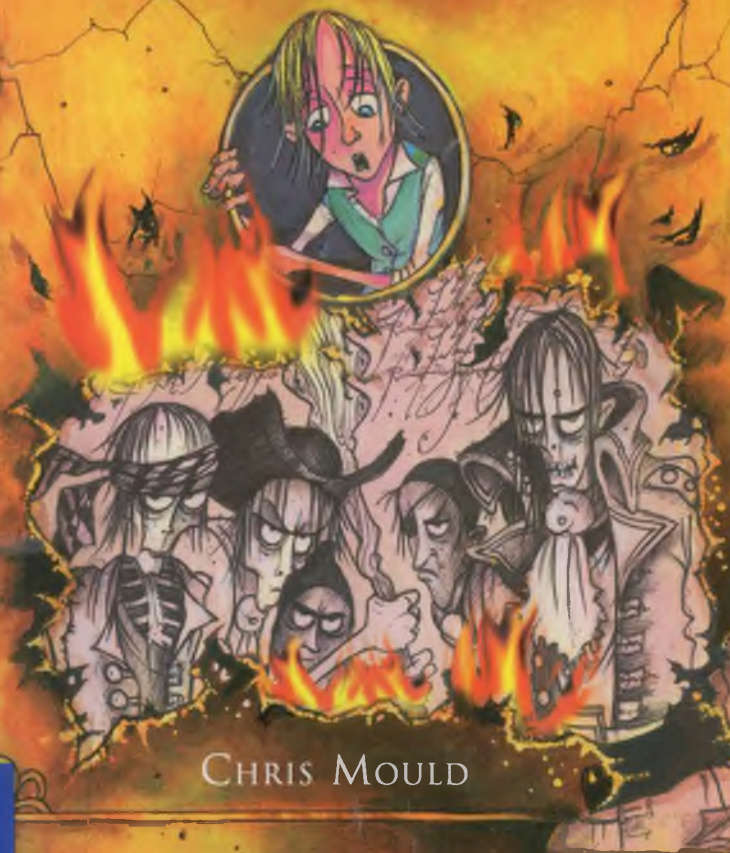

Tehlikeli ve Tuhaf bir Macera

GÜMÜŞ KUTU

2. BASKI

CHRIS MOULD

Yüzlerce korsanın buğulu teleskobunda
Crampton Kayaası'nın silueti belirdi.
Kara korsan ordusu son savaş için
adaya yaklaşmaktaydı.

İskeletleri derin uykularından uyandıran neydi?

Stanley Buggles iskelet *Korsanların*
ölümcül saldırısından nasıl *kurtulacak* ?

Doğan Egmont

8+
yaş

ISBN 978-605-11-113-1

9 786051 1113

Daisy Grouse

Stanley Buggles

Tehlikeli ve Tuhaf Bir Macera

Stanley'nin ne yaptığını merak ediyorsan
bu kitapları da kaçırma:

Ahşap Köprü

Soğuk Pençe

Alacakaranlık Ailesi'nin Laneti

Kaçakçıların Madeni

Tehlike ve Tuhaf bir Macera

GÜMÜŞ KUTU

CHRIS MOULD

Doğan Egmont

Ed Collier Jones için...

Tehlikeli ve Tuhaf Bir Macera – Gümüş Kutu
Özgün Adı: Something Wickedly Weird – The Silver Casket
© 2009 Chris Mould
Tüm hakları saklıdır.

Türkiye Yayın Hakları:
Dogan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. AŞ.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza. No:1 Kat: 10 Şişli İstanbul
Tel: (+90) 212 373 77 77
www.doganegmont.com.tr
2. Baskı: İstanbul, 2011

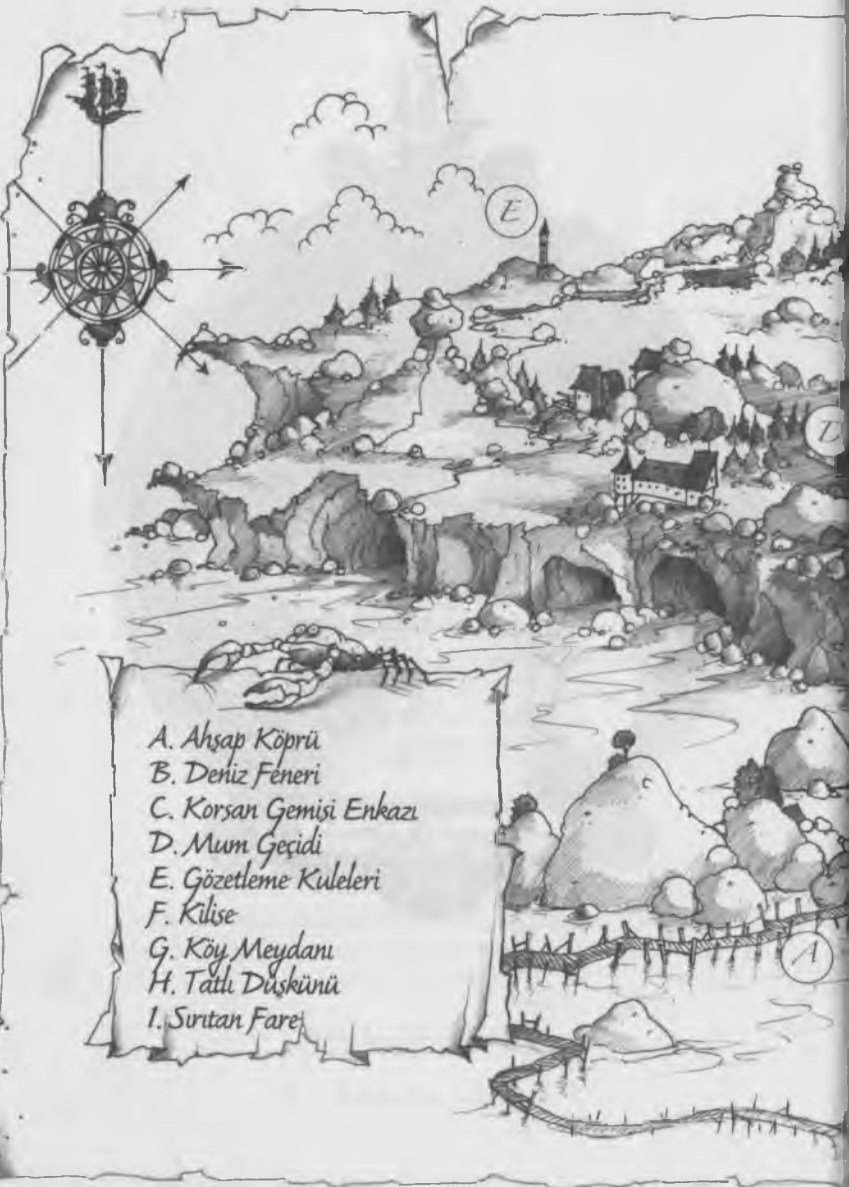
Çeviri: Belgin Selen Haktanır
Yayına hazırlayanlar: Ali Deniz, Nural Birden
Grafik Uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic Ltd Şti
Adres: Yalçın Koreş Cad Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

ISBN: 978-605-111-325-8

Sertifika No: 11940

- A. Ahşap Köprü
B. Deniz Feneri
C. Korsan Gemisi Enkazı
D. Mum Geçidi
E. Gözetleme Kuleleri
F. Kilise
G. Köy Meydanı
H. Tatlı Düşkünlü
I. Sirtan Fare

Campton
Kanas

Crampton Kayası sessiz sakin bir gün geçiriyordu. Ufkun üstüne vuran sabahın ilk ışıkları, rıhtımın üstünde parlıyordu. Denizden esen meltem, bir martı sürüsünü okşuyordu. Eğer gördüklerine hemen aldanan bir tipseniz, bu manzaraya bakıp burasının sakin ve huzurlu bir yer olduğu izlenimine kapılmanız işten bile değildi. Ancak berrak, masmavi göğe ve altın sarısı kumlara rağmen, çok geçmeden burası bir cehennem yerine dönecekti.

Uzaklarda bir yerde, serin bir rüzgar sahil şeridine bakan eski bir korsan mezarlığının üstüne esti. Bir avuç dolusu eğreti mezar taşı otlarla kaplı minik bir tepenin üstüne yıkılıverdi.

Otlar dalgalandı ve yerin altından çıkan bir pençe yukarı doğru uzandı.

Pıt.

Solucanlarla kaynayan kapkara topraktan dışarı fırlayacak olan ellerin ilki yeryüzüne çıkmıştı.

Onu bir diğeri takip etti. Sonra bir başkası... Ta ki çürümüş mezar kalıntılarının tümü yavaş yavaş açılana dek...

Çok geçmeden, ortalık hırpani görünümlü adamlarla dolup kaynamaya başladı. Kille ve

toprakla kaplı adamlardan her biri, korsan olduklarını apaçık ortaya

koyan silahları ve çürümüş giysileriyle kendi mezar taşlarının önünde duruyorlardı.

“Şeytan’ın Atı’nı çağırın!” diye cıyakladı içlerinden biri. “O bu iş için biçilmiş kaftan.”

“Peki, peki, efendim. Emredersiniz.” Adamın omzunun üstünde bir halat uzunluğunda bir boğa boynuzu vardı. Bunu havaya kaldırıp, içine üfledi. Boynuzdan çıkan ses

rüzgarla denizin üstüne yayıldı.

Kısa bir süre sonra, yıkık dökük bir gemi gelecekti. Korsanların hepsi bu gemiye binip yelken açacaktı.

Mum Geçidi Malikanesi'nin katmerli çatısına martılar konmuştu. Crampton Kayası Limanı'nın o güzelim manzarası dışarıyı süslerken, malikanenin içinde fırtınalar kopuyordu.

Evin kahyası Bayan Carelli, malikanenin yeni sahibi olan genç Stanley Buggles'ı takip etmişti.

Stanley'nin başı fena halde dertteydi ve Bayan Carelli öfkeden köpürüyordu.

“Burası sana miras kaldıktan sonra başımıza açtığın işlere inanamıyorum, Stanley. Başımızdan bela eksik olmadı. Büyük Amcan Bart hayatta olsaydı ne yapardı bilemiyorum. Eskiden bir korsan olduğunun unutulması ve sıradan bir hayat yaşamak için çok çalışmıştı ama artık bunlar da boşa gitti. Ya köydeki hanımlar ne düşünecekler?”

Stanley ağzını açıp “Ama...” dedi.

“Bir dakika rahat nefes alamadık. Arkamı her döndüğümde başımızı daha fazla derde sokuyorsun.”

Stanley kendisini savunmaya çalışarak,
“Ama Bayan Carelli, ben...” dedi.

“Buradaki küçük balıkçı köyü sen gelmeden önce huzur içinde yaşıyordu, Stanley. Ben tüm bu zırvalıklarla uğraşamayacak kadar yaşlandım artık.”

“Lütfen bir şey söyleyebilir miyim? Ben...”

“Hayır, söyleyemezsin. Şu senin kıymetli İbis kuşun bizi öyle içinden çıkılmaz bir duruma soktu ki... Üstelik tüm bu zahmetler de ufacık, gümüş bir tılsım için...”

“O bir tılsım değil,” dedi Stanley ses tonunu yükselterek. “O müthiş bir güce sahip. Eğer onu elinizde tutsanız, tıpkı benim gibi o gücü siz de fark ederdiniz.”

“Stanley, bana bak... Bana her şeyi baştan anlatmanı istiyorum. Sana inanmıyor değilim ama anlattıklarına inanmak çok güç.”

Bayan Carelli çocuğu omuzlarından tutarak, gözlerinin içine baktı. “Şimdi, her şeyi yavaş yavaş, baştan anlat.”

Stanley kafasını toparladı ve Bayan Carelli'ye her şeyi anlatmaya başladı.

“Mum Geçidi Malikanesi'ne ilk geldiğimde İbis kuşunu, duvarda cam bir bölmenin içinde duran turna balığının karnında bulmuştum,” dedi. “İbis'i elime alıp inceleyince, onun ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Tabii neler olacağını bilemezdim ama onu elime alır almaz kuş titremeye başladı. Daha sonra da ölü deniz serserilerinden ve canilerinden oluşan bir orduyu diriltten bir şok dalgası yolladı.”

Bayan Carelli, “Tüm bunların kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorsun, değil mi?” dedi. “Neyse, diyelim ki böyle oldu... Peki, sonra ters giden ne oldu, Stanley? İbis şimdi nerede?”

“Şu anda bataklığın oradaki gölün sularında yüzmekte olan turna balığının midesinde... Sevgili turna balığı, İbis kuşunun suya değmemesi gerektiğini biliyordu. İbis suya değdiği anda kötü kalpli korsan dünyasının

çoktandır unutulmuş olan ruhları uyanacaktı. Hatta dirilmelerine bir isim verilmiş. Buna enerji fırtınası diyorlar.

“Ancak turna balığını sırtıma bağlamış, bataklıkta ilerlerken ayağım kaydı ve suya düştüm. Şimdi de başımıza gelecek olan feci akıbeti beklemekten başka çaremiz yok.”

“Stanley, anlattıkların saçma olmaktan da öte, bunun farkındasın, değil mi?” dedi Bayan Carelli ısrarla.

“Biliyorum ama turna balığı bugüne kadar bana ne yalan söyledi, ne de olmayacak bir şey için beni uyardı.”

“Yalan söylemedi derken, ne demek istedin?”

“ Bayan Carelli, turna balığı konuşabiliyor. Tuhaf bir dil konuşuyor ama konuşuyor işte!” dedi Stanley inatla.

“Eh, sana şunu söyleyeyim: Bu hayatımda duyduğum en zırva hikaye. Konuşan bir turna balığı, öyle mi? Bugüne kadar benimle hiç konuşmadı ama... Üstelik binlerce kez de

tozunu aldım onun. Şu hayalet korsanları bir an önce aklından çıkarmaya bak. Sende bir tuhafılık var dediğimde haklıymışım meğer. İyi bir uyku çek evlat. Kafanda daha fazla bir şey kurmadan şunu söyleyeyim: İbis kuşunu rahat bırakırsan iyi olur. Gözden ırak, evden ırak olsun.”

Stanley bunun üstüne burnunu kırıştırdı. Turna balığını ve İbis kuşunu bir an önce kurtarmaya niyetliydi.

O sırada pencereden bir ses geldi. Pencerede önce bir kafa, sonra da bir el belirdi.

“Sanırım deniz fenerinden Daisy geldi,” dedi Bayan Carelli içini çekerek. “İçeri girsene hayatım,” diye kıza seslendi. “Kapı açık.”

Daisy içeri girer girmez pırl pırl parıldayan suratıyla etrafı aydınlattı. Stanley ve kahya arasında sürmekte olan tartışma da o an için son bulmuş oldu.

“Lionel Amcam balık yolladı,” dedi Daisy.

Stanley, Daisy'nin kolundaki sepetin örtüsünü kaldırıncı, hâlâ anlı olan balıklardan biri havaya sıçrayıp, Stanley'nin suratına çarptı. "Ahhh!"

Bayan Carelli mutfağa yönelirken, "Benim yapmadığımı balık yaptı," dedi.

Kasvetli görünümlü, gri renkli denizcilerden biri bir harita çıkardı. Haritanın bir ucunu, gömleğinin lime lime olmuş kolundan sarkan pis bir bıçakla ahşap masaya mıhladı. Haritanın diğer kenarlarınıysa kirli elleriyle düzeltti.

Onun arkasında duran bir başka adamsa, onun omzunun üstünde uzanmış, haritadaki mavili, yeşilli yerleri inceliyordu. Ceketinin iç cebinden uzunca bir bıçak çıkararak, bunu haritanın güney batı bölümündeki yeşil renkli, ufak bir noktaya sapladı. Bıçak haritaya saplanmış, bir o yana, bir bu yana sallanıyordu.

“İşte oraya gitmek istiyoruz, efendim.”

Bilmiş bir ses, “Çok teşekkürler,” dedi.

“O halde yola koyulalım. Ana yelkeni çeksenize sizi kokuşmuş deniz köpekleri!”

Stanley o gece yatağına uzanmış uyurken çürümüş, gıcır gıcır sesler çıkaran ahşap bir gemi de gecenin karanlığında sessizce ilerliyordu. Parça parça olmuş kapkara sancığı hiddetle rüzgarda sallanırken gemideki tüyler ürpertici korsanlar da şerefeye içiyorlardı.

Çok geçmeden daha da fazla korsan gelecekti. Oradan buradan, bir sürü korsan bir araya gelmeye başlamıştı; bunlardan bazıları yalnızdı, bazıları da gruplar halindeydi. Ancak hepsi de aynı istikamete doğru yol alıyorlardı.

Stanley sıcacık yatağının keyfini çıkarıyordu. Yatağının yanı başında duran mum hâlâ yanarken derin bir uykuya dalmıştı. Mumun ışığı sönene dek karanlıkta Stanley'nin suratını aydınlattı.

Stanley rüya görüyordu. Rüyasında bataklıktaki gölde hiç çaba harcamadan yüzüyordu.

Etrafında sonsuz bir karanlık oluşana dek derinlere, daha da derinlere yüzdü.

Karanlığın içinden ona dimdik bakan gözler ve sipsivri dişler gözüküyordu. Stanley ürktüyse de sonradan bunların arkadaşı turna balığına ait olduğunu fark etti.

Turna balığı Stanley'nin başının üstünde ve etrafında daireler çizerek dönerken konuşmaya başladı:

“Bana yardım et, Stanley. Artık geri dönmeliyim. Bana olanlar için de sakın kendini suçlama, olanlar bir kazadan ibaretti. Biliyorum ki, enerji patlamasının gerçekleşmesini bekliyorsun ama buradayken sana yardım edemem. Beni eve götür, Stanley. İbis kuşu hâlâ midemde ve kalbi öylesine gümbür gümbür atıyor ki karnımı ağrıtıyor. Artık duvardaki cam bölmeye dönmek istiyorum. Cam bölmeden çıkmadan, orayı ne kadar çok sevdiğimin farkında değildim. Sanırım artık yaşlandım. Bir zamanlar soğuk falan umurumda olmazdı ama artık içime işliyor. Malikanenin sıcaklığını özledim.”

Stanley aniden suyun yüzeyine çıkmak istedi. Hızla yüzeye doğru yüzüp nefes almaya çalıştı. Tam suyun yüzeyine çıkmıştı ki, irkilerek uyanıverdi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette, yatağında oturuyor, karanlığa bakıyordu.

Yatağına geri uzanırken, “Bu sadece bir

rüyaydı.” dedi kendi kendine.

Ancak rüya peşini bırakmadı. Stanley bütün gece aynı rüyayı görüp durdu. Sabah güneşi, Stanley'nin odasının kalın perdelerinden içeri sızana dek, Stanley sürekli olarak uyandı.

Çürümüş bir sancak pusların arasında dalgalanıyordu. Kasvetli sesler karanlıkta yankılanıyordu.

Kıç güvertesine çarpan koca koca dalgalar, gemideki korsanları sırlıslam etmişti.

Geminin alt kısmındaki kamaralardan birinde, üç nemrut görünümlü adam bir masanın etrafına oturmuş, bir yandan önlerindeki haritayı inceliyor, bir yandan da içkilerini haritanın üstüne döke döke konuşuyorlardı.

Bedeni baştan aşağı dövmelerle kaplı olan serserilerden biri, kadehini kaldırarak şöyle dedi:

“Kokuşmuş ruhum bu dünya üstünde var oldukça, ben, Çiziktiren Flanaghan, yemin ederim ki Ibis kuşunun peşinde gidip, onu ait olduğu yere,

yani Paslı Kılıç'a getireceğim. Eğer yolculuğumuz sırasında, o gümüş kutuyu bulacak olursak, o da bizim sayılacak. Bay Smiff, siz de aynı şeyi yapacağınıza dair yemin ediyor musunuz?"

Flanagan yanında oturan diğer korsana yöneltmişti bu soruyu.

"Evet, Çiziktiren Flanagan. Yemin ederim," dedi Denizürünü Smith. Smith bir yengeç kabuğunu daha kırarak, bunu koca bir yudum içkiyle midesine indirdi.

"Ya sen, Bay Doyle? Sen de aynı yemini edecek misin?"

"Sevgili dostlarım, bana güvenebilirsiniz. Bir zamanlar bana ait olan şeyi geri almak için elimden geleni yapacağım." Doyle yumruklarını açıp kapatırken, "Bana boşuna Dişçi Doyle dememişler," dedi sırtarak. Adamların hepsi kahkahalara boğuldular.

Tam o sırada, üstü başı sınıslıkla olmuş birisi paldır küldür aşağıya indi.

"Çiziktiren Flanagan, efendim... Size bir şey

söylemeliyim.”

“Ne söyleyeceksen söyle Bay Phipps. Derdin ne?”

“Bir gemi gördük, efendim. İleride bir korsan gemisi daha var. Sanki hedeflediğimiz yere bizden önce varacak gibi.”

“Ne duruyorsun o halde Phipps? Zırvalamayı kes de hızımızı artıralım.” Çiziktiren bu sözleri neredeyse böğürerek söylemiş, sonra da Phipps’in kafasına bir içki şişesi fırlatmıştı. “Hiçbir gemi Pash Kılıç’ı geçemez!”

Stanley tekrar uykuya dalmıştı. Aniden malikanenin ön kapısından gelen seslerle uyandı.

Bayan Carelli'nin kapıyı açıp açmayacağını anlamaya çalışırken kahyanın, cilalı parkenin üstünde çıkardığı ayak seslerini duydu.

Stanley kahyanın "Merhaba, hayatım," dediğini duydu. Gelen Daisy idi. Bayan Carelli bir tek ona 'hayatım' diye hitap ederdi.

Stanley, Daisy ile kısa süre önce tanışmıştı ama o zamandan beri çok iyi arkadaş olmuşlar, birlikte birçok şey yapmışlardı. Malikaneden deniz fenerine giden yol kısa bir yürüyüş mesafesine eş değerdı. Zaten Daisy vaktinin çoğunu Stanley ile birlikte geçiriyordu.

Stanley toparlanıp merdivenlerden aşağı koşturdu. Bir an önce, Daisy'ye gördüğü rüyayı anlatmak istiyordu. Ama bunu yapabilmesi için Bayan Carelli'nin ortalıkta olmaması gerekiyordu.

Uygun bir anı bekleyip, sonra bir çırpıda

Daisy'ye rüyasını anlattı. Gündüz vakti rüyasını anlatmak Stanley'ye tuhaf gelmişti.

“İyi de, bu sadece bir rüya, Stanley,” dedi Daisy. “Bir anlamı olması şart değil ki...”

“Daisy, beni dinle. İbis'i gölde bırakamayız. Her an başkalarının eline geçebilir. Eğer yanımızda olmazsa, onu koruyamayız. Eğer onu suda bırakacak olursak, birileri gelip onu gölden alıverir. Bence rüya bir uyarıydı. Hemen harekete geçmeliyiz.”

“Pekala. Ne zaman harekete geçelim?”

“Bir an önce... Ama turna balığını gölden çıkardıktan sonra, onu buraya getirip bir yere saklamalıyız. Bayan Carelli turna balığını ve midesindeki İbis'i tekrar buraya getirmemizden hoşnut olmayacaktır. Onları bir yere saklamalıyız ama bu öyle bir yer olmalı ki Bayan Carelli sık sık temizlemeye kalkışmasın. Gerçi bu durumda bu evin hiçbir yeri güvenli sayılmaz!”

“Sana bir şeyi göstermenin vakti geldi,”

dedi Daisy. "Sana bunu daha önceden söylemedim ama sanırım şimdi tam vakti."

Stanley gözlerini kısarak arkadaşına baktı "Neden bahsediyorsun?"

Daisy onu elinden tutarak, malikanenin giriş katındaki kıvrıla kıvrıla ilerleyen koridorda sürükledi. Koridordaki duvara asılmış olan, koca çerçeveli bir yığın tablonun ve büfelerde duran tuhaf eşyaların yanından geçtiler.

Stanley bunca zaman sonra hâlâ Daisy'nin malikaneyi kendisinden daha iyi tanımasına şaşıtı. Daisy, Bayan Carelli'ye temizlik için yardıma geldiğinde, evin köşesini bucağını öğrenmişti.

Nihayet, koridorun sonuna vardıklarında, karşılarına bronzdan yapılmış eski bir savaştının heykeli çıktı.

"Ne düşünüyorsun, Stanley?"

"Ne mi düşünüyorum? Şey, çok güzel ama... bunu ben daha önceden görmüştüm."

Buraya geleli uzun bir zaman oldu. Daisy bunun sana söylediklerimle ne alakası var?"

Daisy kıkırdamaya başladı. "Gerçekten de sana ne göstereceğime dair hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Bronz savaşçının elinde kocaman bir pala duruyordu. Daisy palanın kabzasını tutup çekince, güm diye bir ses çıktı. Daisy heykeli tutup kendisine doğru çekti.

Stanley o anda fark etti ki heykel aslında kocaman bir kapıydı.

"Yardım eder misin?" dedi Daisy.

Stanley gördükleri karşısında donakalmış, bir an için arkadaşına yardım etmesi gerektiğini unutuvermişti.

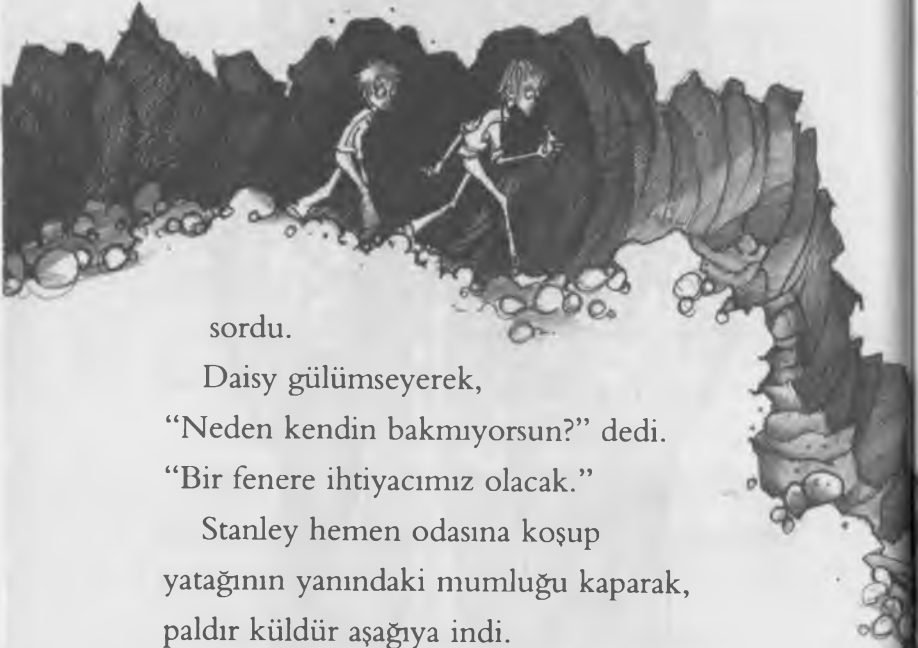
"Toz alırken kazara bulduğum şeyler gerçekten de inanılmaz," dedi Daisy. Bu arada Stanley de kendine gelmiş, koca kapıya asılmıştı. Kapı açıldığında, dışarıdan esen serin bir rüzgar içeri hücum etti. Stanley dışarıda ne olduğunu göremiyordu ama sanki ileride bir

Yüce Honors :)

tünel vardı.

Stanley ağzı kulaklarına varan bir gülümsemeyle, “Tünel nereye açılıyor?” diye

sordu.

Daisy gülümseyerek,
“Neden kendin bakmıyorsun?” dedi.
“Bir fenere ihtiyacımız olacak.”

Stanley hemen odasına koşup
yatağının yanındaki mumluğunu kaparak,
paldır küldür aşağıya indi.

“Ne işler karıştırıyorsun, Stanley?” dedi
birisi.

“Hiçbir şey, Bayan Carelli. Yemin ederim
ki hiçbir şey...” Böylece, Stanley kahyaya daha
fazla açıklama yapmadan, ortadan kayboldu.

Birkaç dakika sonra, Daisy, Stanley'nin omzuna tutunmuştu ve iki kafadar karanlık tünelde ilerliyorlardı. İlerisi zifiri karanlıktı ve tünel oldukça dardı. İki arkadaşın kafası neredeyse tünelin tavanına değiyordu; dolayısıyla, kafalarını çarpmamak için eğilip

yollarına devam etmek zorunda kalmışlardı.

Döne kıvrıla ilerleyen tünel sanki hiç bitmeyecek gibiydi. Daisy, Stanley'nin arkasından gidiyor, ona yolu tarif etmeye çalışıyordu.

Stanley tam yolu tamamlamaktan ümidini kesmişti ki, yol biraz genişlemeye başladı.

Dışarıdan dalga sesleri geliyordu. Daisy “Devam et,” dedi. “Neredeyse geldik.”

Çok geçmeden, deniz suyunun oluşturduğu kocaman bir su birikintisinin bulunduğu kocaman bir mağaranın içinde duruyorlardı. Mağaradan dışarı açılan daire şeklindeki oyuktan, adanın güney bölgesindeki dalgaların vurduğu kayalıklara çıkılıyordu. Kireç taşlarının üstüne dökülen köpüklü deniz suyunun üstünde odun parçaları yüzüyordu. Etrafta birçok engebeli kayalık ve saklanacak yer vardı. Bir kayalığa yaslanmış olan eski bir dolap ve taş bir sütuna bağlı olan ufacık bir kayık gördüler.

Stanley, Daisy'ye dönerek, "Buraya bayıldım!" dedi. Daisy onu güçlükle duyabiliyordu. Rüzgar mağaranın ağzına doğru esiyordu ve kayalıklara çarpan dalgaların sesi Stanley'nin sesini bastırıyordu.

"Bu dolabın burada ne işi var?" diye sordu Stanley.

Daisy omuzlarını silkip ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum!"

Stanley dalgaların gök gürültüsüne benzer sesini bastırmaya çalışarak, "Neden buradan daha önce bahsetmedin?" dedi.

"Hiç fırsat olmadı ki," dedi Daisy. "Her ikimiz de tanıştığımızdan beri koşturup duruyoruz!" Daisy sesini daha iyi duyurmak için Stanley'nin yanına gitti. "Stanley, bence şimdi geri dönmeliyiz. Bayan Carelli'yi şüphelendirmeyelim."

"Onun buradan haberi var mı?"

"Hayır, ama eğer elimizi çabuk tutmazsak, olacak. İstedığımız zaman buraya geri

gelebiliriz. Haydi, gidelim!”

Stanley elindeki muma baktı. Rüzgar mumu söndürmüştü.

“Daisy, hazırlıklı olsan iyi olur,” dedi.

“Karanlıkta geriye dönmek zorunda kalacağız.”

Daisy, Stanley’nin ceketinin eteğine tutundu ve iki arkadaş zifiri karanlıkta geri dönmek üzere yola koyuldular.

Çok eski bir kaya parçası yavaş yavaş yana doğru kayıp onu binlerce senedir yerinde tutan otları ve dalları ezdi. Aniden etrafı dört bir yana doğru kaçışan, sivri şekilli bir kara böcek ordusu kapladı.

Kırk, kara tınaklı bir iskelet eli un ufak olan kayayı tutup bir oyuk açtı.

Kapkaranlık oyuktan dışarı bir çift kısık göz bakıyordu. Sonra, Melek Cuzco'nun iskelet bedeni yılan kıvraklığında tutsak kaldığı yerden dışarı süzüldü. Baştan aşağı kırmızı giysiler içindeki

Cuzco'nun bembeyaz saçları ve sırtında da kütükler vardı.

Hemen yakınlardaki bir kaya parçası daha yana doğru kaydı ve iki kişi daha dışarı çıktı. Çamura ve toprağa bulanmış giysileriyle, leş kokulu pörsümüş bu kişilerin iğrenç bir görünümü vardı. Köprücük kemiklerinden aşağı uzun, cansız saç tutamları dökülüyordu. Kan çanağına dönmüş gözleriye, senelerdir görmedikleri gün ışığına alışmaya çalışıyordu.

Melek Cuzco
"İsminiz nedir?"
diye sordu.

“Ben Kaptan Alvaro Villegas, bu da ikiz kardeşim Mauricio,” dedi adamlardan biri.

“Seni hatırlıyorum. Güney Amerika sahillerinde birlikte savaşmıştık,” dedi Melek eski günleri hatırlayarak. “Uzun seneler Peru’nun övünç kaynağı olmuştuk. Herkesin bizden ödü kopardı. Sen, Alvaro, bulunduğum geminin kaptanıydın. Hepimiz kardeş gibiydik.”

İkizler de tüm bunları anımsamaya başlayarak, öylece Melek’in suratına bakıyorlardı. Cesur Melek Cuzco’yu ve birbirileri için kudurmuş köpekler gibi savaşmaktan ne denli gurur duyduklarını hatırlamışlardı.

“Niye mezarınızdan kalktınız?” diye sordu Melek.

“Sen niye kalktıysan, o yüzden,” dedi Alvaro. “İbis dirildi, gümüş kutu da bu yap bozu tamamlayacak olan son parça. Peru’dan yapacağımız yolculuğa sen de katılır mısın?”

Melek’in gözlerinde içten gelen, yeşil bir parlaltı belirdi. İbis’e karşı olan tutkusu

inanılmazdı. Kendi kendine, onu herkesten daha fazla istiyorum, diye düşündü.

“Hayır, sizlere katılmayacağım. Oraya tek başıma gideceğim. İbis'i ele geçirdikten sonra, onu kimselere vermeyeceğim.

Beni hiç kimse, hiçbir şey durduramaz.”

Melek başka bir şey söylemedi. İkizler daha şaşkınlıklarını üstlerinden atamadan, Melek kılıcını çekip ikisini de ikiye ayırdı.

İkizlerin bedenleri Melek'in ayaklarının dibine serildi. Melek'in suratında beliren iğrenç gülümseme, kahkahaya dönüştü. Sesi öyle

bir yankılandı ki, ağaçlardaki papağanlar korkudan dört bir yana uçuştular.

Melek mezarının kapağını açıp ikiz kardeşlerin pis kemiklerini içeri attı.

Dana sonra yola koyuldu. Arequipa'ya varana dek günlerce yürüdü. Daha sonra da güney sahillerine doğru ilerledi. Denize varınca, yürümeye devam etti. Denize açılabileceği ne bir kayık, ne de bir gemi vardı. O yüzden sağ istikameti izlemeye devam ediyordu. Deniz suyu ayaklarını yalıyordu. Melek hafifçe kuma battığını hissetti. Etrafında bir oraya, bir buraya doğru hareket eden balık sürüleri vardı.

Çok geçmeden Melek'in kuma gömülmüş olan bedeni denizin dibine çöktü. Uzun saçları, ceketinin kuyruğuyla birlikte suda dalgalanıyordu. Kılıcını eline almıştı.

Melek bu şekilde gece gündüz, sabah akşam, yürümeye devam etti. Yürürken kendi kendine şu sözcükleri söylüyordu:

“Götür yaşlı ruhumu kutsal kuşa... Getir

gümüş kutuyu bana... Melek'in dönüşüne hazır olun, o ki tek başına yürür ölülerin yanı başında."

Melek bu sözleri milyonlarca kere söylemiş dahi olsa, milyon kere daha tekrarlayabilirdi. Sürekli olarak bu sözleri mırıldanarak yoluna devam etti. Köpüklerle kaplı denizin dibinde yoluna devam ederken kemik kırıntıları ve fosiller ayaklarının altında çatırdıyordu. Melek daha da derinlere doğru yol alırken kılıcı, suyun içinde vınlıyordu.

Stanley ve Daisy harıl harıl İbis hakkında konuşuyorlardı. Artık İbis'i geri almanın vakti gelmişti. Üstelik, Bayan Carelli'nin bu işe ne diyeceğinin de bir önemi yoktu. Belki de kahya onların ne işler karıştırdıklarını fark etmeyecek kadar temizliğe dalmış olurdu.

Daisy heyecanla, "Plan nedir, Stanley?" diye sordu.

“İşin aslı şu ki; plan falan yok, Daisy,” dedi Stanley.

Daisy içini çekerek
“Pekala,” dedi ve ikisi birlikte
bataklığa doğru yola
koyuldular.

Rüzgar onlara doğru
esiyordu ve tepelerde iyice
şiddetlenmişti. Zaten burada
havanın öyle ya da böyle kötü
olmadığı pek fazla zaman olmazdı.

Eski su değirmeninin yanından geçtikten
sonra, Stanley gözün gözü görmediği derecede
karın yağdığı sert kış mevsimini hatırladı.
O zaman dahi ikisi birlikte dışarı çıkmaya
cesaret etmişlerdi.

Çok geçmeden göle vardılar. Göl, yüzeyine
vuran rüzgar ve tir tir titreyen sazlıklar dışında
gayet sakin gözüküyordu.

Stanley ve Daisy bir süre gölün önünde
beklediler. Aslında turna balığını kurtarmak

için ne yapacaklarını bilmiyorlardı ama gölün kenarında içleri huzurla dolmuştu ve sadece oturup bu anın keyfini çıkarmak istiyorlardı.

Kısa süre sonra, rüzgar dindi ve güneş ortaya çıktı. Hava soğuktu ama göl tamamıyla hareketsizdi.

“Keşke piknik yapsaydık, Stanley,” diye güldü Daisy.

“Evet, ne yazık ki yanımıza yiyecek bir şeyler almayı akıl edemedik,” dedi Stanley.

Tam o sırada, koca turna balığı gölün içinden Stanley’nin kucağına atladı. Stanley buz gibi suyla, tepeden tırnağa ıslanmıştı. Dahası, turna balığının buz gibi bedeni onu ürpertmişti.

Turna balığı Stanley’nin kucağına iyice yerleştikten sonra, konuşmaya başladı:

“Hah, Stanley... Beni kurtarmak için geri döneceğini biliyordum. Hemen tepelere çıkıp beni eve götür. Malikanenin koridorundaki sıcacık camlı bölmeye girmek için can

atıyorum. Gölün kapkaranlık sularında yeterince vakit geçirdim. Sanırım uzunca bir süre buraya dönmeyeceğim!”

Stanley ile Daisy kaşlarını hayretle kaldırarak, birbirlerine baktılar.

“Haydi, gelsenize. Burada üşüteceğim,” dedi turna balığı. “Siz beni cam bölmeye koyar koymaz, ne yapacağınızı konuşabiliriz. Daha yapacak çok iş var.”

“İbis hâlâ sende mi?” diye sordu Stanley.

“Evladım, tabii ki bende... Niye beni bu kadar hafife alıyorsun?”

“Suya düştükten sonra sana güvenip güvenmeyeceğimi bilemedim!”

dedi Stanley.

“Suda

yaşadığım

günlerde, hiç

bu kadar hakarete

uğramamıştım,” dedi turna balığı.

Tuhaf üçlü bataklığa doğru yürürken hâlâ

tartışıyorlardı.

Bayan Carelli'ye gözükmeden eve nasıl gireceklerini bilemiyorlardı. O yüzden malikanenin arka bahçesindeki kömürlükten gizlice mutfığa girip ilk kattaki labirentimsi koridora varmayı kararlaştırdılar. Böylece bronz savaşçının heykelinin bulunduğu yere varabileceklerdi.

Dikkatle bahçe kapısına sürünüp evin arka bahçesine göz attılar. Etraf sakindi. Daha doğrusu iki arkadaş böyle olduğunu sanıyordu.

Çocuklar farkında değillerdi ama Bayan Carelli arka bahçeye bakan odaların birinin penceresinin önünde temizlik yapıyordu.

Kahya bataklığa doğru bakınca, aniden gözüne bir şey ilişir gibi oldu. Daha dikkatlice bakınca, hiçbir şey görmedi. Herhalde bir kuştı, diye düşündü.

İşlerini yapmaya devam ederek, odanın arka tarafına geçtiğinde Stanley ve Daisy turna balığını çimlerin üstünde sürükleyerek

ilerlediler.

Bayan Carelli toz almak için tekrar pencerenin önüne geçti. Dışarıdan sesler geldiğini duyabiliyordu ama o dışarı bakana dek, Stanley ile Daisy kömürlüğe varmışlardı bile.

Bayan Carelli kendi kendine, “Tuhaf,” dedi, “şu bizim Stanley yine bir işler karıştırıyor ya... Buna eminim.”

Kahya suratını pencereye yapıştırarak, aşağıya baktı. O Stanley’nin nerede olduğunu düşüne dursun, üçlü de mutfaktan çıkmış, dikkatle bronz savaşçının olduğu yere doğru koridorda ilerliyorlardı.

Çocuklar koştura koştura yalnız savaşçının yanına vardılar.

Daisy bronz heykelin üstündeki kolu kaldırmaya çalıştı ama kol sıkışmıştı!

Tam o sırada, bir de Bayan Carelli’nin pirinç faraşının sesini duydular. Panik içinde birbirlerine baktılar. Bayan Carelli yanlarına

gelmemişti ama yakınlardaydı.

Stanley, “Çabuk ol, Daisy, acele et!” diye arkadaşına yalvardı.

Daisy telaş içinde
“Deniyorum,” dedi.
Turna balığı, “Stanley,
neredeyiz? Beni evin bu
bölümüne koymanızı
istememiştim,” dedi.

Stanley, “Sessiz ol!”
dedi.

“Buggles Efendi, siz
misiniz?” dedi Bayan
Carelli az öteden.

ÇAT. Daisy kolu
kaldırmayı başarmıştı. Ama
kocaman kapıyı da tek başına
itmek zorundaydı. Çünkü Stanley turna
balığını taşıyordu.

Onlara uzun bir süre gibi gelen birkaç
saniye sonra, kapıyı tünele çıkabilecekleri kadar

aramayı başardılar. Tünele girip kapıyı kapattıklarında el fenerinin yanlarında olmadığını fark ettiler. Daisy cesaretle öne geçip turna balığını taşıyan Stanley'ye yol gösterdi.

Turna balığı, "Saçmalık bu," dedi. "Burası da aynı o korkunç göl gibi soğuk ve karanlık. Bana ceza mı veriyorsunuz?"

Çocuklar karanlık tünelde ilerlemeye devam ediyorlardı.

Daisy, "Onu nereye koyacağız?" diye sordu.

"Dolaba ne dersin?" dedi Stanley.

"Tamam. Güzel," dedi Daisy.

Dolaba vardıklarında, Stanley'nin kolları balığın ağırlığı altında ezilmek üzereydi. Balığı hızla dolabın içine fırlattı ve balık gümbürtüyle yere düştü.

"Amma da nazıksınız!" diye sitem etti turna balığı. "Kısa bir süre için evde olmamam, bana pahalıya patlayacak anlaşılan. Size buradan nasıl akıl vereceğim ki? Saçmalık bu!"

Balığın tüm itirazlarına rağmen, çocuklar dolabın kapağını kapattılar. Ama balığın sesini hâlâ duyabiliyorlardı. Ya balık böyle söylenmeye devam eder de, sesi mağarada yankı yapıp kahyanın kulağına giderse ne olacaktı?”

Stanley dişlerini sıkarak, “Lütfen sabırlı ol,” dedi. “Bayan Carelli’nin seni kurtardığımızı öğrenmemesi gerek. Üzgünüm ama seni ya buraya koyabiliriz ya da göle.”

Stanley bu sözler üstüne balığın susacağını biliyordu. Gerçekten de balık aniden sus pus kesilmişti. Stanley balığa saygı duymasına rağmen, onun bazen inatçı bir keçi gibi davrandığının da farkındaydı.

Bronz kapıyı sevgili turna balığının üstüne kapatıp tekrar koridora geri döndüler.

Stanley, omzunun üstünden ileriye doğru bakan arkadaşına gülümseyerek, “Bu işi de hallettik,” dedi. Bayan Carelli tam arkasında duruyor, kaşlarını havaya kaldırmış iki çocuğu

süzüyordu.

“Neyi hallettiniz bakalım?” diye sordu.

“Bir işler karıştıyorsun, Stanley. Bu hiç de iyiye işaret değil. Umarım yine çılgınca planlar peşinde değilsindir.”

Birkaç saat sonra, Stanley içleri tıka basa ilginç şeylerle dolu çekmeceli odadaydı. Karşısında duran öbek öbek kitapları ve sayfaları inceliyordu. Acaba Crampton Kayası'na doğru gelmekte olan hayalet korsanları durdurmanın bir çaresini bulabilecek miydi? Acaba kendisinin ve Daisy'nin yapabileceği bir şey var mıydı?

Tüm öğleden sonrasını araştırma yaparak geçirdikten sonra, kayda değer hiçbir bilgiye

erişememişti. Ancak yırtık pırtık bir kağıt parçası dikkatini çekmişti. Bu bir mektuptu. Üst tarafı yırtılmıştı ama geri kalanındaki yazılar okunabiliyordu.

Mektubu okuyan Stanley içinin ürperdiğini hissetti. Hemen Daisy'ye haber vermeliydi. Bunu kesinlikle onunla paylaşmalıydı.

Stanley, Daisy'ye seslenerek merdivenlerden aşağı koşturdu. Daisy bulaşıkhanedeydi. Elindeki kitabı karıştırıyordu.

Ocakta üstünden dumanlar tüten bir çaydanlık duruyordu. Şöminenin ateşinin etrafına sandalyeler dizilmişti. Stanley arkası minderli bir sandalyeye oturarak, Daisy'nin yanında yerini aldı.

“Mektubun ilk kısmı yok ama şunu bir dinle.”

Peşinde kimin olduğunu bilir misin? Onların ölü bedenlerini, eğri büğrü kemiklerini ve leş kokulu suratlarını hiç gördün mü? Onlar

*kabuslardan fırlamış yaratıklar. Felaketlerin
ve dehşetin habercileri...*

Melek Cuzco'nun efsanesini bilir misin?

Stanley okumayı kesince, iki arkadaş
birbirlerine baktılar. İkisi ateşe daha da yaklaştı
ve Stanley okumaya devam etti.

*Melek, Güney Amerika sahillerinin başına
bela olmuştur. Sık sık başkalarıyla iş birliği
yaptığı halde, yalnızlığı tercih ederdi ve
kimseden korkmazdı. Kıpkırmızı güysiler
giyerdi. Saçları sarılı beyazlı bir renkti ve
örülüydü. Teniyse fındık kahverengisiydi.
Bu adam görülecek manzaraydı.*

*Yaklaşık olarak iki yüz sene önce, İbis
kuşu Cuzco'daki bir kilisede gömülüydü.
Üstünde bir melek heykelinin bulunduğu, taş
bir tabutun içinde yatıyordu.*

*Söylentilere göre, İbis öylesine güçlüydü
ki tabutun üstündeki melek canlanmış, İbis'i*

de alarak kayıplara karışmıştı. İbis'i
kendisine saklamaya karar veren melek,
korsan giysileri giyip doğuya
kaçmıştı.

İbis'i başkalarına kaptırmamak için büyük savaşlar vermiş, ve yedi denizin en korkulan korsanı haline gelmişti.

Ancak bir gemi dolusu dehşetli korsana yenilince, İbis'i onlara kaptırmıştı.

Efsaneye göre, kötü kişiliği sırtında melek kanatlarını birer kütüğe çevirmişti ve melek arkadaşı olan Perulu ikiz kardeşleri korumak isterken ölmüştü.

Eğer senin yerinde olsaydım, hemen pulumu pırtımı toplar, hâlâ seni görebilme şansım varken oradan kaçardım.

Vakit kaybetme...

Seni çok seven kardeşin,

Mektubun geri kalan kısmı eksikti.

Şöminenin gürül gürül yanan ateşine rağmen bir yaprak gibi tir tir titreyen Daisy

“Bu gerçek bir hikaye mi, Stanley?” diye sordu.

“Bilmiyorum, olabilir... Olmayabilir de...

Ama şundan eminim ki er ya da geç bunun gerçek bir hikaye olup olmadığını kendimiz öğreneceğiz.” Stanley senelerce katlı duran mektubun kırıksıklıklarını düzelterek bunu çekmeceye geri koydu.

O gece, Stanley ile Daisy merdivenin önündeki pencereden karanlığa bürünmüş olan okyanusu seyrettiler. Rıhtıma kocaman bir gemi yanaşmıştı.

Stanley panik içinde, “Geldiler!” dedi. İki arkadaş gözlerini kırpıştırarak, dikkatle rıhtımı izlemeye başladılar.

“Bu bir korsan gemisi değil ki Stanley, bir feribot!” diye bağırdı Daisy.

Geminin güvertesinden bağırışlar ve

kahkahalar yükseliyordu. Stanley ile Daisy neler olup bittiğini anlamamışlardı.

Sonra rıhtımda bir hareketlilik yaşandı. Geminin iskeleye yakın olan ucunda bir şey aşağı inmeye başladı. Fenerler sinsice iskeleye çıkıp sonra da bataklığa doğru yönelen ince uzun bir şeyi aydınlatıyordu. Bu şey her neyse, Stanley'yi adaya getiren tren gibi gıcırdıyordu. Neydi bu?

Stanley ve Daisy rıhtıma daha da dikkatle bakınca, bunun birbiri ardına dizilmiş tahta vagonlar olduğunu fark ettiler. Vagonlara karanlığı aydınlatan ısıll ısıll fenerler asılıydı.

Vagonlardan şarkılar, türküler yükseliyordu.

Çocuklar bir odadan diğerine koşarak, vagonların nereye gittiğini görmeye çalıştılar.

“Bunlar gezginler,” dedi Daisy. “Daha önce de buraya gelmişlerdi. İyi insanlar olduklarını biliyorum. Üstelik adada bir sürü de dostları var. Ada halkı tarafından hoş karşılanacaklardır. Adaya geldikleri zaman genellikle bataklık bölgesine giderler ama kurtadaman laneti onları epeydir buradan uzak tutuyordu. Çünkü onlar da kurtadama kayıplar verdiler. Adanın artık kurtadamdan temizlendiğini duymuş olmalılar.

Ne derler bilirsin: Haberler gezginlerin dünyasında çabuk duyulurmuş.”

Gezginler bataklıkta epey ilerledikten sonra, büyük bir daire oluşturarak kamp kurdular. Turuncu renkli kamp ateşi tepelere yansıyor, köpeklerin uzaklardan gelen uluma sesleri geceye daha da ürkünç bir hava katıyordu. Daha sonra gezginler kocaman bir çadır kurup vagonları çadırın etrafına çektiler. Kamp ateşi etrafta gezinen insanları belli belirsiz aydınlatıyordu.

Ateş bütün gece boyunca snmedi ve Stanley uzaktan gelen kahkaha ve şarkı seslerinin eşliğinde uykuya daldı.

Sabahleyin Stanley eline sıcak bir içecek alıp şöminenin karşısına geçmişti ki kapı alındı. Sabahın ilk ışıkları uzun boylu bir ingeneyi aydınlatıyordu. Adam uzun saçlıydı ve ayaklarında takunyalar vardı. stne kocaman bir palto geçirmiş, beline de bir ip sarmıştı.

Kapıda dikilirken
belindeki ipi çözdü.

“Evin hanımına
buraya vardığımızda
bize verdiği içme suyu
için teşekkür etmek
istemiştım,” dedi.
Adamın tuhaf bir
aksanı vardı ve hali
tavrı gayet
usturupluydu. Daha
sonra, paltosunun
önünü açıp Stanley’ye
bir tavşan dişi gösterdi ve
bunu ona uzattı.

“Şey... Teşekkürler,”
dedi Stanley.

“Malikanenin sahibi
sen olmalısın,” dedi
adam. “Aslında ben de
seni arıyordum.”

Stanley, “Öyle mi? Niçin?” diye sordu.

Adam, “Galiba beni yanlış anladın, evlat,” dedi. “Demek istediğim, neye benzediğini görmek istemiştım.”

Stanley’nin kafası karışmıştı. O sırada Daisy de yanına gelmişti. İki arkadaş şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“İsmim Phinn. Ahalim seni görmek ister,” dedi adam. Stanley’nin kafası iyiden iyiye karışmıştı. “O yüzden işin bitince, gelip bizi gör.”

Adam bu sözlerden sonra, takunyalarını sürüye sürüye geldiği yoldan bataklığa geri döndü.

Tam o sırada, Bayan Carelli, Stanley’nin yanına geldi. Ellerini Stanley’nin omuzlarına koydu.

“Merak etme, Stanley,” dedi. “Onlar iyi insanlardır. Aslında, onlar bu adanın ilk halkı. Daha sonradan adayı bizlere verdiler. Bazen

buraya gelip aylarca kalırlar. Bazen de birkaç gün kalıp giderler. Ama bu sefer özellikle seni görmek için geldiler. Bu insanlar bize hem yardım edebilirler, hem de umut verebilirler. Elimizde çok büyük bir sorun var ama savaşı henüz kaybetmedik.”

Stanley ile Daisy denize bakıp gün doğmadan daha nelerle karşılaşacaklarını düşündüler.

Stanley, “Korsanlar geliyor,” dedi. “Onları sonsuza dek koyda tutamayız.”

“Stanley, gidip gezginleri gör. Onlar sana yardımcı olabilirler,” dedi Bayan Carelli.

Stanley odasına çıkıp hazırlanmaya başladı.
Yarım saat sonra, bataklığa giden yolda
ilerliyordu.

Stanley paltosunu üstüne geçirirken, “Benimle gelir misin, Daisy?” diye sordu arkadaşına.

Daisy, “Tabii,” dedi. İki birlikte mutfak kapısından arka bahçeye çıkıp paslı kapıya yöneldiler. Gezginlerin bataklığa giden izlerini takip etmeye başladılar.

Oraya yaklaşırken ortadaki büyük çadırın etrafında başka çadırların da kurulduğunu ve kamp ateşinin hâlâ yanmakta olduğunu gördüler. Minik çocuklar vagonlara girip

ıkıyor, tek ayağı olmayan sıska köpekler
amaçsızca ortalıkta dolanıyorlardı.

Stanley Crampton Kayası'na ilk geldiğinde
karşılaştığı köpekleri hatırladı. Hepsinin de bir
uzvu eksikti; yani,

hepsi de kurtadamın elinden kaçmayı başarmıştı. Köpekler gezginlerin bu adaya hiç de yabancı olmadıklarının bir kanıtıydı.

Bir grup insan boks maçı yapan iri yarı iki adamın etrafında toplaşmışlardı. Adamlar gözü pek bir biçimde, çıplak elle birbirleriyle dövüşüyorlardı.

Bataklıkta tüm bu hareketliliği

görmek tuhaftı.

Ancak Stanley ile Daisy kampa varınca, herkes yaptığı işi bırakıverdi. İnsanlar dönüp onlara baktılar ve ellerinde her ne varsa yere bıraktılar. Çocuklar oyun oynamayı kestiler, boksörler de yumruklarını yere indirdiler.

Herkes onlara doğru yanaşıp elini Stanley'ye uzattı. Çok geçmeden, Phinn de ortaya çıktı. Adam bir araba tekerleğinin üstüne çıkmış, konuşma yapmaya hazırlanıyordu.

"Bu genç adam, Stanley Buggles. Kendisi bu diyarlardan kurtadamin lanetini silmiş, bizi kardeşlerimizi öldüren o yaratıktan kurtarmıştır. Böylece dilediğimiz yere yerleşmemiz için bizlere bir fırsat vermiştir."

Kalabalık sevinç nidaları atarak, Stanley'nin elini sıkmaya, saçlarını okşamaya başladı. Boksörlerden biri, onu havaya kaldırıp omuzlarına oturttu. Çadırlardan birisine doğru yürümeye başladılar. Phinn de Daisy'ye eşlik etti.

Boksör Stanley'yi tekrar yere bıraktı ve koca elini ona uzattı. "İsmim Bartley. Kardeşimi kurt öldürdü. Onun hatırasını hâlâ kalbimde taşıyorum. Teşekkürler, evlat," dedi. "Sonsuza dek sana minnettar kalacağım."

Adam, Stanley'nin hayatında gördüğü en iri ellere sahipti ama dokunuşu bir o kadar da nazikti.

Çadırın içinde, ufak bir masanın önüne oturmuş olan yaşlı bir kadın vardı. Masanın üstündeki örtü, masanın ayaklarını ve zemini de örtüyordu. Masanın üstündeyse, kadife bir kumaşla örtülmüş olan bir şey duruyordu. Kadının yanına konmuş olan ikiye bölünmüş bir varilin parçaları sandalye görevi görüyordu.

Kadın çocukları yanına çağırıp oturmalarını söyledikten sonra, birisi onlara üstünden dumanlar çıkan tuhaf bir içecek getirdi. Çocuklar bunun ne olduğunu sormaya cesaret edememişlerdi ama bunu içtikten sonra, dudaklarını şapırdatıp birer tane daha istediler.

Yaşı kadın, "İsmim Greta," dedi. Kadın yumuşak, nazik bir ses tonuyla konuşuyordu. Teniyse koyu kahverengiydi ve kıpkırıktı. "Sana yardımcı olmak istiyoruz, Stanley. Artık sen çingenelerin dostusun. Senin düşmanların bizim de düşmanımız demektir. Bana ellerini uzat."

Kadın Stanley'nin uzattığı ellerini kendi ellerinin içine aldı. Greta'nın elleri kupkuru ve kırış kırıştı ama Stanley kadının ellerine dokununca ne kadar pürüzsüz ve ılık olduklarına şaştı. Kadın kadife örtüyü

kaldırınca, ortaya kristal bir küre çıktı.

“Ellerini kristalin üstüne koy. Öyle daha iyi,” dedi Greta kristale dikkatle bakarak.

“Onları görebiliyor musun, Stanley? Gelecekte olacakları görüyor musun?”

Stanley hiçbir şey anlamamıştı. Gördüğü tek şey kristal kürenin üstünde duran elleriydi. Kristale dikkatle bakan Greta’nın suratıysa, hayretle aydınlanmıştı.

“Ne... neler oluyor?” diye sordu Stanley.

“Onlar dünyanın dört bir yanından geliyorlar. Üstelik onlardan binlercesi var. Zehirli böcek sürüleri gibi yerin altından çıkıyorlar. Buraya doğru yol alan tüm düşmanlardan bağımsız olarak gelen başka bir gemi daha var. O gemi buraya vardığında, kuzey koyuna demir atacak. Gemide sarhumma bayrağı olacağından, ona kimsecikler yanaşamayacak.”

“O da ne demek?” dedi Daisy.

Greta, “O bayrak gemide sarhumma salgını

olduğunun bir işareti,” dedi.

“Yani o gemilerden birinde hasta korsanlar mı var?”

“Evet, üstelik de bayağı hastalar. Hastalık, ‘korsan kemikleri’ denen ve en korkunç korsanların ruhlarını cezalandıran illet bir şey. Ancak korsanlar buna rağmen, buraya gelmeye çalışacaklar. İbis onları buraya çağırıyor.”

Stanley, “O halde hastalığın bize de bulaşmaması için son derece dikkatli olmalıyız,” dedi.

“Hastalık sana bulaşmaz, Stanley. Ancak iskelet olarak dünyada cirit atanları etkisi altına alan bir hastalık bu... Ruh her ne kadar istekli olsa da, hastalığa yakalanan beden kokuşmaya başlar ve zehirli hale gelir. Sonra da ölümcül bir ateşle birlikte kendisini yok eder. Korsanların kemikleri o yüzden leş gibi kokar. Eğer günün birinde karşına çıkacak olursa, kokusundan hemen anlarsın.”

“Peki ya İbis? Onun varlığını ve burada

olduğunu nasıl öğrendiniz?”

“İbis efsanesi çok eskidir. O kutsal kuş dünyayı buradaki tüm gezginlerden daha fazla dolaşmıştır ve milyonlarca hayat yaşamıştır. Çoğu kişi onun hakkında hiçbir şey bilmez. Bilenlerinse bir kısmı iyidir, bir kısmı da kötüdür. İbis’i eline geçirenler artık ona sahip olduklarını düşünseler de bu kişilerden çok azı onu gerçekten hak eder.

Kurdu yendiğin zaman kristal küre bana, seni gösterdi. Senin bataklıkta tek başına, büyük bir cesaretle ona karşı gelişini izledim. O günden beri de kristal bana arada sırada seni gösterdi. Kristal kürenin puslu camının ardından İbis’i bulduğun günü de gördüm.

Şu anda önemli olan şey, o canilerin İbis’in burada olduğunu biliyor ve onu ele geçirmek istiyor olmaları. Burada birçok gezgin var, Stanley. Onlar seni koruyacak güçte olan cesur kişiler. Bunu yapmaya da hazırlar.

Kendi kardeşinin yanında savaşan kişi

güçlüdür. Ancak kendi ölümünün gölgesinde yürüyen kişiler yenilmezdir.”

Greta kafasını tekrar kristal küreye yaklaştırdı.

“Ya kırmızılar giymiş, bembeyaz saçlı, yanında koca kılıcı olan adam kim? Gözleri yemyeşil parıldayan, sırtında kütükler olan adam kim?”

Stanley ile Daisy donup kalmışlardı. O anda Melek Cuzco’nun bir efsane olmadığını anladılar.

Greta dikkatle küreye bakıyordu. Bu sırada, karanlıkların berisinde, bölük pörçük korsan kemikleri denizdeki eski sandıktan çıkıp bir araya gelmekteydi. Üstleri başları yırtık pırtık giysili iki iskeletin ellerinden paslı kılıçları sarkıyordu. Ayaklarının dibinde kırık bir asma kilit duruyordu ve içinden çıktıkları sandık paramparça olmuş, bulanık suyun dibindeki kumlara yayılmıştı.

Ancak masmavi suların derinliklerinde bir

Çift yeşil göz parıldıyordu. Melek inanılmaz bir hızla, sandıktan çıkan iskeletlere doğru ilerliyordu. İskeletlerin yanına vardığında, onları hiç tereddütsüz kılıçtan geçirdi. İskeletleri oluşturan kemikler l balıklar gibi dört bir yana dağılana dek de kılıcını yere indirmedi.

Greta, “Yeter!” dedi. Stanley’yi ve Daisy’yi korkuttuğunu biliyordu ama gördüklerini onlara anlatacak olsa, çocukların daha da dehşete kapılacağını hissediyordu.

Sonraki günlerde, Stanley yeni arkadaşlarıyla birlikte epey vakit geçirmeye başlamıştı. Stanley'nin boksörleri taklit etmesini izleyen Bartley, ona bir takım dövüş inceliklerini ve püf noktalarını öğretti. Koca adam ellerini öne doğru uzatıyordu, Stanley de onun ellerine yumruklar atıyordu.

“Ellerin çok güçlü, Stanley. Hem hızlısın, hem de hedefini şaşmıyorsun ama seni bir konuda uyarmalıyım: Ellerini düşündüğünden

de kısa sürede geliştirmen gerekebilir.”

Stanley, “Biliyorum,” dedi. “Hazır olacağım.” Ancak Stanley biliyordu ki dünyada ölülerin kötü ruhlarını yenecek tek bir kişi dahi yoktu. Stanley’nin tek yapabileceği, adaya doğru yelken açmış olan ölümcül ordudan adayı korumak için plan yapmaktı.

Bu arada, Daisy kampa taze balık getirerek herkesin sevgilisi olup çıkmıştı.

“Deniz fenerinden Bay Grouse’un sevgileriyle...” deyip kamptakilere ya bir sepet dolusu mercan balığı ya da uskumru uzatıyordu. Sonra da bütün gününü; Stanley’nin yorulana dek Bartley ile yaptığı boks eğitimini izleyerek, köpeklerle ve çocuklarla oynayarak geçiriyordu.

Aradan iki gün daha geçti. Stanley artık korsanların er ya da geç adaya geleceklerini biliyordu. Korsanların ne kadar yol aldığını, adaya varmalarına ne kadar süre kaldığını ya da

hangi yönden geleceklerine dair hiçbir fikri yoktu, ama eninde sonunda geleceklerdi. Bu düşünce Stanley'nin midesine ağrılarının girmesine yol açıyordu.

Ertesi sabah kasvetli, kapkaranlık bir gündü. Sanki güneş uykusundan hiç uyanmamış gibiydi. Bütün gün koyu bir sis rıhtımın etrafında dolanıp durmuştu. Bu gelip geçici bir hava olabilirdi ama tüm adayı olacakların dehşeti şimdiden kaplamış gibiydi.

Kapkara bulutlar denizin üstünü örtmüşlerdi. Sert bir rüzgar, denizde koca koca

dalgaların oluşmasına neden olmuştu.

Sonra, gecenin bastırmasına yakın, ta uzaklardaki puslu bulutların arasında bir şey gözüksü. İlk bakışta rüzgara karşı kanat çırpın bir karga sürüsü gibi gözüküyordu bu şey. Yok, bu başka bir şeydi. Hem çok yavaş hareket ediyordu, hem de hiç durmadan...

Stanley, "Bayraklar!" dedi. "Bunlar kara korsan bayrakları." Stanley ağzından çıkan bu sözlerin doğru olduğunu biliyordu. Midesi yine ağrımaya başladı. "Yapacak tek bir şey var, Daisy," dedi sakın sakın.

Daisy arkadaşının suratına bakarak, “Nedir o?” diye sordu. “Korkmuyor musun?”

“Hayır, Daisy, korkmuyorum çünkü olacıklara hazırlıklıyım. Gece bastırınca, İbis’i alıp gideceğim. Beni biraz idare etmen gerek. Gemiler adaya bayağı yaklaştılar. Elimi çabuk tutmalıyım.”

Daisy, “Ne olur ben de geleyim,” diye yalvardı.

“Mümkün değil.”

Daisy arkadaşının karnına yalancıkdan bir yumruk indirerek, “Bu olayı benden daha başarılı bir biçimde halledebileceğini nereden biliyorsun?” dedi kızgın bir ses tonuyla.

“Offf. Peki,” dedi Stanley. “Eğer bu işe karışmak istiyorsan, karışabilirsin tabii. Ama bu hayatında yaptığın en zorlu iş olacak.”

İki arkadaş konuşmalarını böylece noktaladılar. Ne yapacaklarına karar vermişlerdi.

Beş dakika içinde, karanlık tünele girmiş,

ilerliyorlardı.

Turna balığını koydukları dolaba varınca, Stanley telaşla balığı kaptı.

Turna balığı, “Oy, oy, daha başıma neler gelecek bakalım,” diye söylenmeye başladı. “Tam da buraya alışmak üzereydim.”

Daisy ufak kayığa bindikten sonra, Stanley ona turna balığını uzattı ve kayığı karadan uzaklaştırmak için itti. Sular beline kadar çıkmıştı ki, o da kayığa atladı.

“Aman kaygan dostumuzu sıkı tut, Daisy,” dedi. “Onun suya düşmemesi gerek!”

“Umarım farkındasıdır,” dedi balık. “Ben bir tatlı su balığıyım. Deniz hayatının basit yaratıkları arasında yaşayamam.”

“Eğer tanısaydın, annemle iyi anlaşırdın,” dedi Stanley. “Ne yazık ki

onu tanıma fırsatı bulamayacaksın.” Stanley vargücüyle küreklere asılıp kayığı okyanustaki kayalıkların arasındaki dar geçitten geçirmeye çalıştı. Çok geçmeden, adanın diğer tarafına geçmişlerdi ve korsanların yaklaşmakta olan dehşetinden uzaklaşmışlardı.

Dolunayın ışığı rıhtımı aydınlatırken iki arkadaş kayıkta kendilerini olacıklara hazırlamaya çalıştılar. Ancak Stanley hiç de iyi bir kürekçi olmadığını fark etmişti. Ne kadar denerse denesin, kayığı kontrol edemiyordu.

“Arkadaşımızı sen al,” dedi Daisy. “Biraz da ben kürek çekeyim. Bu işe benim kadar alışık olmayabilirsin.”

Daisy kürekleri arkadaşının elinden alınca, kayık gayet düzenli bir biçimde ilerlemeye başladı. Stanley onun kürekleri çekişini izledi. Su ne kadar azgın olursa olsun, Daisy zahmetsizce ilerliyordu. Onun gibi ufak tefek birisinin bu işi, bu denli kolay yapması şaşırtıcıydı.

Daisy, “Hangi yöne doğru gideceğiz?” diye sordu.

“Adanın kuzeyine,” diye yanıt verdi Stanley. “Sarıhumma bayraklı korsan gemisi o yöne gidiyor.”

“Stanley, aklından neler geçiyor? O korsanlara yaklaşmak değil, uzak kalmamız gerekiyor!” dedi Daisy panik içinde. Aniden koca bir dalga gelip kayığı ileri doğru fırlatınca, Daisy kayığın kayalıklara çarpıp kurtulması için uğraşmaya başladı.

Ufak kayık dalgalarda bir ileri, bir geri sallanırken, “Beni dinlesen iyi olur, Stanley.” dedi nefes nefese.

Sonra kayalıkları aşp daha da derinlere açılınca, diğer yönden kendilerine doğru yaklaşmakta olan gemiler gördüler.

Stanley, “Daisy, asıl küreklere!” diye bağırdı. “Canını kurtarmak için, asıl küreklere!”

Daisy yine nefes nefese,

“Deniyorum!” dedi sınılsıklam vaziyette.

Stanley denizin bu kadar azgın olacağını hesaba katmamıştı.

Rıhtım

sakin gibi gözüküyordu ama adanın diğer tarafında kayığı kontrol altında tutmakta dahi zorlanıyorlardı. Kayığın etrafında köpük köpük dalgalar birikmişti ve üstlerine başlarına sıçrayan su buz gibiydi.

Çok geçmeden, adadan ve korsan gemilerinden uzaklaştıkça Crampton Kayası arkalarında ufacık kalmıştı.

Ufak kayığın etrafını karanlık ve sonsuza dek uzuyormuş gibi gözüken sular çevirmişti. Kayıktaki iki savaşçı hiç yılmadan bir bilinmeze doğru yol alıyorlardı.

Stanley turna balığının hiç hoşuna gitmeyecek bir şey söyledi:

“İbis’i senden almam gerekiyor,” dedi.

“Zaten bunun olacağını biliyordum, ama bence yapılması gereken şey bu değil, Stanley,” dedi balık. “Daha başka bir yol olabilir.”

Stanley, “Başka bir yol olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Bir kere, planımın ne olduğuna dair en ufak bir fikrin yok. İkincisi,

planının ne olduğunu biliyorsan ve bundan daha basit bir çözüm varsa, bunu bana hemen söylemelisin.”

Turna balığı, “Düşünüyorum!” diye yanıt verdi. Sonra da ağzını öylesine sıkı sıkıya kapattı ki Stanley’nin, İbis’i alması mümkün değildi.

“Bak, oyun oynayacak vaktimiz yok,” dedi Stanley öfkelenerek. “Lütfen ağzını ardına kadar aç.”

Ama balık ağzını açmadı. Öfkeli gözlerle Stanley’yi süzmeye devam etti.

Stanley hemen başka bir şey düşünerek “Peki,” dedi. “Eğer iş birliği yapmayacaksan, seni o değersiz bulduğun deniz canlılarıyla baş başa bırakmaktan başka çarem yok.”

Daisy, “Hmm... Mevsimin bu vakitlerinde kaplan köpekbalıklarının bir hayli aç olduğunu duymuştum,” dedi. Aslında Stanley’nin planından kendisi de pek emin değildi ama yine de planı uygulamaya razıydı.

Stanley turna balığını kuyruğundan tutup havaya kaldırdı ve aşağı doğru sallandırdı. Balığın gözleri fal taşı gibi açıldı. İbis balığın ağzına doğru kaydı ve kayığın zeminine düşüverdi.

“Teşekkürler,” dedi Stanley. Turna balığını kızdırmak istememişti ama o anda vakit kaybedecek halleri yoktu. İbis’i yerden alıp dikkatle bir kumaş parçasının içine koydu.

Tam bir uçurumun kenarından dönmüşlerdi ki aniden üstlerine kapkara bir gölge çöktü. Dalgaların arasında sırf kötülükten ibaret iğrenç bir gemi duruyordu. İki arkadaş o yönden gelen çığlıkların ve rüzgarda gürültüyle dalgalanan yırtık pırtık bayrakların sesini duydular.

Stanley ve Daisy geminin devasa gövdesinin altında minnacık kalmışlardı. Gemide yanan

fenerler, yıldızlar gibi yanıp sönüyorlardı. Geminin ismi yan tarafına yazılmıştı: Paslı Kılıç.

Daisy kayığı geminin yan tarafına götürmesi gerektiğini biliyordu. Bu oldukça zor bir iş olmasına rağmen, bunu başardı.

Stanley, “Mükemmel,” dedi. “Burada duralım.” Stanley geminin bir tarafından suya sarkıtılmış olan çapanın demirine tutuna tutuna kendisini yukarı çekti. İbis gayet güvenli bir biçimde iç cebinde duruyordu.

Güvertede kimsecikler yoktu ki bu da işlerine geliyordu. Stanley sürüne sürüne bayrak direğine doğru ilerleyip sarı bayrağa ulaşmak için yukarı tırmandı. Bayrağı kapıldığı anda bunu tutan halatları koparıp bayrağı gömleğinin içine tıktı. Daisy sesini yükseltmeden fısıldayarak, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Ufak bir teslimat işim var,” dedi Stanley. Bu arada, arkadaşına elinde tutmakta olduğu

İbis'i salladı.

Daisy'nin kafası karışmıştı
ama Stanley'ye güveniyordu.
Ayrıca, kendi payına düşenleri
yerine getirdiğinde ve kayığı
olduğu yerde tuttuğu takdirde
de planın yürüyeceğini
biliyordu.

Daisy kayıkta
' oturup Stanley'nin
çürümüş geminin yan
tarafına
doğru
inişini izledi.
Stanley'nin
ayaklarının
suya

değmesine az bir
mesafe kalmıştı ki
Stanley durup
elini bulduğu bir deliğe sokuverdi.

Deligi içinden geçebileceği kadar büyütmek için çılınlar gibi parçladı. Bir anda suyun yüzeyini çürük gemiden kopan parçalar kapladı.

Daisy nefesini tutup, ter içinde kalmış olan ellerini yumruk haline getirip beklemeye başladı. Eğer o anda birisi onu görecek olsa ne yapardı bilemiyordu. Delikten içeri süzülen son şeyin Stanley'nin ayakkabılarının tabanları olduğunu görene dek bekledi.

Stanley içeri girince, bir süre karanlıkta sürünerek ilerledi. Ne yazık ki kamaraların olduğu bölüme girmişti ve gemideki hayaletlere gözükmeden geminin en altına kadar inmesi gerekiyordu.

Leş gibi geminin kaygan duvarlarına tutunarak yoluna devam etti. Yakınlardan bir yerden sesler geliyordu. İşin aslı, sesler bayağı yakından geliyordu.

Stanley elinden geldiğince acele etmeye çalıştı. İbis'i geminin en dibindeki balasta

koymaya karar vermişti. Oraya kimsenin bakmayacağını umuyordu. Böylece her şey olup bittikten sonra, gemiye geri dönüp İbis'i geri alabilirdi. Çok basit, dedi içinden.

Aniden karşısına daha da aşağıya açılan bir kapı çıktı. Stanley dikkatle aşağı inmeye ve ayaklarının altındaki zemini ıskalamamaya çalışıyordu. Nihayet ayaklarının soğuk ve sert taşlardan yapılmış bir zemine bastığını fark etti. İşte gelmişti... Burası ambardı. Bu taşlar geminin çerçevesini dengelemek üzere kullanılan ağırlıklardı.

Diğer köşede, İbis'i saklayabileceği harika bir yer buldu. Dirseklerini hırpalayan sert zemini kazarken fındık fareleri de ellerinin ve ayaklarının üstünde cirit atıyorlardı. Stanley, İbis'i üstündeki kumaş parçasıyla birlikte taşlardan birisinin altına gömdü.

Sonra da geldiği karanlık yoldan geri dönmeye başladı.

Çiziktiren Flanagan, "O da neydi?" diye

sordu kulak kabartarak. Adamın koca cüssesi fenerin altında durunca, tüm bedenini kaplayan dövmeleri ve fal taşı gibi açılmış sapsarı gözleri çıktı ortaya.

“Bir ses
duydum.
Ambardan
geldi. Aşağıda
kimse yok,
değil
mi?
Bay
Smiff, aşağıya
gidip bir bakın
bakalım. Hazır
giderken yanınıza bir de
Bay Doyle’u alın ki
karşınıza birisi çıkacak
olursa, bizim kolay
yutulacak parça
olmadığımızı anlasın.”

“Tabii, tabii, Bay Flanagan. Denizürünü Smiff hizmetinizde...” Adam ayağa kalkıp bir avuç dolusu midye yuttuktan sonra, Doyle ile birlikte nemli ve kapkaranlık koridora çıktı.

Stanley ise hâlâ karanlıkta geri dönmeye çalışıyordu. Attığı her adımda yerler gıcırdıyordu.

Doyle, “Burada ya birisi var, ya da kocaman bir fare...” dedi. “O her kimse, bir elime geçirirsem, gününü göstereceğim.”

Stanley istemedi, ani bir hareketle elini Doyle’un pis suratına koymuştu.

Her ikisi de ürküp, “Ahhhhh!” diye bağıldılar ama Doyle, Stanley’yi kolundan yakalayıp dirseğini bükte.

“Kimsin sen? Dost musun, düşman mısın?” dedi Stanley’nin kolunu sıkarken.

Stanley ensesinde ölümün soğuk nefesini hissediyordu. Kolunu tutan kimse ya da neyse, öylesine leş gibi kokuyordu ki kokusu ta göğe kadar yükseliyor olmalıydı. Stanley diğer

eliyle ağzını kapattı.

“Hiçbir şey... yani, kimse demek istedim,”
dedi Stanley doğru yanıtı vermeye çalışarak.

Doyle'un ürkünç suratı karanlıkta ona daha da yaklaşıyordu. Adamın elinde bir kerpeten vardı.

Doyle arkadaşına seslenerek, "Buraya gelin, Bay Smiff," dedi. "Dışçı koltuğuna oturtacağımız bir müşterimiz var."

İşte, Stanley bundan hiç hoşlanmamıştı.

Leş kokulu iki korsan, loş ışıktaki parıldayan gözleriyle onu süzüyorlardı. Sapsarı gözleri tam burnunun dibindeydi.

"Bu küçük bir çocuk! Pek de çirkin!" dedi Doyle. "Onu şimdi öldürsek mi acaba?"

Smith, "Tabii ki," diye cırladı. "Hem de onu bununla öldürelim." Korsan, elindeki palayı Stanley'nin burnunun dibine doğru salladı.

Stanley feci halde korkmuştu. Az önce gemiye girdiği delikten sadece bir kol mesafesi uzaklıktaydı. Hızla diğer eliyle deliğe atlayıp kendisini dışarı itmeye çalıştı.

Doyle ona sıkı sıkıya yapışmıştı ama Stanley

kendisini dışarı ittikçe, korsanın da tek eli deliğe sıkışmıştı.

Smith karanlıkta kılıcını ona doğru salladı ama isabet ettiremedi. Öfkeyle bir küfür savururken kılıcının isabet ettiği yerden etrafa tahta parçacıkları fırladı.

Daisy panik içinde Stanley'ye baktı. Arkadaşının başının belada olduğunu görebiliyordu. Ama daha bir şey yapmadan, Stanley delikten kurtulmuştu. Bedenini delikten kurtarıp can havliyle dışarı atlamıştı ve son hızla, kafa üstü kayığa doğru düşüyordu. Daisy tiz bir çığlık attı. Stanley olduğu yerde doğrulunca, bunun sebebini fark etti. Doyle'un iskelet kolu delikte sıkışıp korsanın bedeninden ayrılmıştı. Dahası, Stanley'nin gömleğine asılı kalmış ve onunla birlikte kayığın içine düşmüştü. İskelet koldaki parmaklar hâlâ kıpır kıpır oynuyordu. Stanley gömleğini çıkarıp suya fırlattı.

“Kürek çek, Daisy, kürek çek!” diye

bağırdı.

Gemideki iki
adam çaresizlik
içinde
hırılıyorlardı
ama öfkeleri
aniden
gemideki
hastalık
yüzünden diniverdi.
Alınlarında boncuk
boncuk kara ter damlacıkları
oluşmuştu.

Stanley ile Daisy geri dönerken hiç konuşmadılar. Sadece durmaksızın kürek çekiyorlardı. Bir ara, Stanley, arkadaşı biraz dinlensin diye onun yerine geçti ama duruma hakim olamayınca, Daisy tekrar küreklerin başına geçmek zorunda kaldı.

Ta uzaklarda, İbis'in, Paslı Kılıç'ın dibinde yattığını hisseden Kara Ordu gemileri, adanın

kuzey bölgesine doğru rota değiştirdiler.

Korsan dünyasının en azılı, en ölümcül korsanları birbirine girmek üzereydi.

Stanley, “İyi misin, Daisy?” diye sordu.

Daisy, “Fena değilim,” diye yanıt verdi. “İyiyim ama söylesene... Plana göre mi hareket ettik, yoksa neler olup bittiğini artık anlayamıyor muyum?”

“Endişelenme. Dediğim gibi, plan işe yarayacak. İbis şu anda gemide ama korsanları kendisine çektiği halde, güvenli bir yerde.”

“Nasıl yani?”

“Hastalık yüzünden, İbis güvende sayılır. Hastalık o canilerin her yanına sıçramış, Daisy. Öyle kötü kokuyorlar ki, ölmelerine ramak kalmış. Üstelik, İbis’in gücü de hastalığın yayılmasına neden olacak. Her şey gemiye doğru gidecek ve hepsi de ölecek,” dedi Stanley. Bu harika bir plandı. “Hepsi öldükten sonra, geri dönüp İbis’i gemiden alabiliriz.”

Bu sırada, Paslı Kılıç'ın güvertesinde feci bir kargaşa yaşanıyordu. Doyle ve Denizürünü kapışmışlardı. İkisi de bıçaklarını çekmiş, bunları havaya savura savura birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlardı.

Flanagan, “Kesin şu saçmalığı!” diye bağırdı. “Neler oluyor burada?”

Doyle, “Önce o başlattı,” diye bağırdı. “Kolumu kaybettim diye bana gülüyor!”

“Bunu nasıl becerdin, Doyle? İkinizden tek istediğim burayı bir kolaçan etmenizdi.”

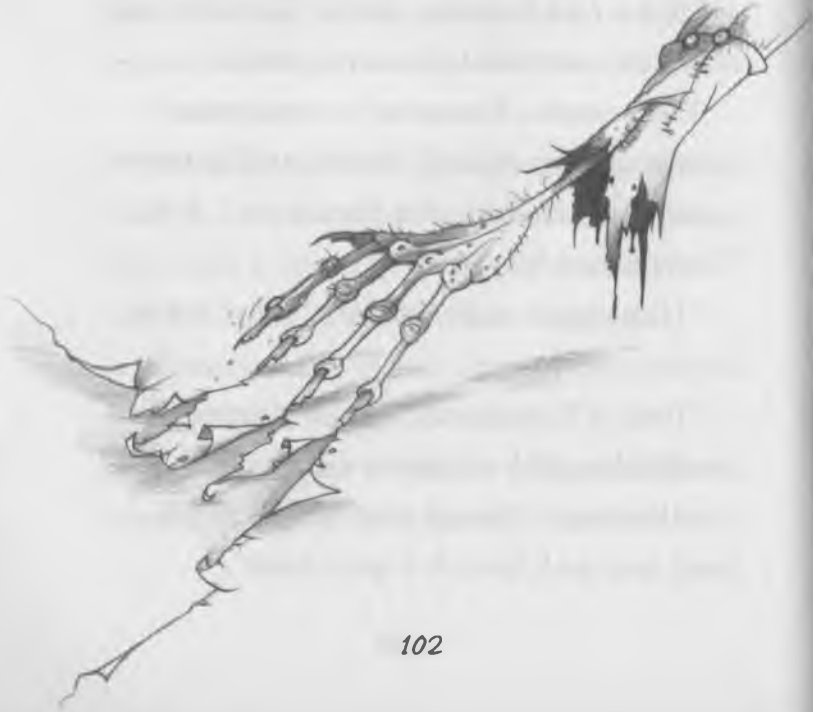
Tam o sırada, Flanagan bir ses duydu. Arkasını dönüp elindeki fenerle etrafı görmeye çalıştı. “Burada farklı olan bir şey var,” dedi. “Bunu hissedebiliyorum.”

“Hissettiğiniz nedir, efendim?” diye sordu Doyle.

“İbis... O yakınlarda... Nasıl olduysa, öncekinden daha yakınlarda olduğunu hissediyorum.” Flanagan etrafa göz atmak istedi ama artık hastalık hepsini kötü

etkilemeye başlamıştı. Korsanların derisi daha da sarımtırak bir hal almıştı. Her geçen dakika, ateşleri yükseliyordu. Hastalığın onları tamamıyla avucuna alması an meselesiydi. Güçleri kaldığı müddetçe, İbis'i ele geçirmeye çalışacaklardı ama hepsi de hastalığa yenik düşmek üzereydi.

Flanagan, "İbis'i yarın ararız," dedi. "Bu gece dinlenmem gerek." Korsan kırık bir

şışe parçasında kendi bitap aksini görünce
inildi. Sonra da kamarasına çekilip yatağının
üstüne yığıldı.

Stanley ve Daisy dalgaların oradan oraya savurduğu kayıkta amansız bir mücadele veriyorlardı. Biraz ileride, tam önlerinde bir ada yükseliyordu. Kayıkları neredeyse adayı çevreleyen kayalıklara çarpmak üzereydi.

“Burada mola vermeliyiz, Daisy. Yol tehlikeli bir hal aldı.”

Daisy, “Hayır, burada duramayız” dedi.
“Burası Korkuluk Tepesi.”

Stanley sabırsızlıkla, “İyi de nesi var

buranın?” diye sordu.

“Stanley, Korkuluk Bölgesi hortlaklı bir yer.”

“Ne hortlağı?” Stanley, çılgınlar gibi kürek çeken arkadaşına baktı. Daisy nefes nefese kalmıştı.

“Korkuluğun hortlağı, başka ne olacak?” dedi Daisy.

“Bir zamanlar bu tepeler ekilip biçilmiş. Rivayete göre, korkuluklardan biri canlanmış ve çiftçileri kaçırmış.

Korkuluk bir süre ortadan kaybolmuş ama daha sonraları gelip geçenleri ellerini kollarını sallayarak, çılgınlık atarak korkutmaya başlamış. Artık buraya kimse ayak dahi basmıyor.”

Derken bir ses, “Şahsen ben doğaüstü olaylara hiç inanmam,” dedi. Konuşan kişi, iki arkadaşın konuşmasını baştan sona dinlemiş olan turna balığıydı.

Stanley, “Özür dilerim, Daisy. Pek fazla

seçeneğimiz yok,” diye bağırdı. O anda korkuluk değil, kendi canını kurtarmak daha ağır basmıştı. “Üstelik senin de biraz dinlenmen gerek.”

Böylece kayalıklarla çevrili sahile yöneldiler.

Nihayet kayalıklara varıp kayıktan indiler. Daisy turna balığını sıkı sıkıya tutarken Stanley de dalgaların kayığı alıp götürmemesi için onu bir yere bağladı.

Güç bela tepeye kadar tırmandıktan sonra, saklanmaya oldukça elverişli, sık ağaçlarla kaplı Korkuluk Tepesi’ne ulaştılar.

İki arkadaş tepeden korsan gemilerinin yaklaşmakta olduğunu gördüler. Hava kararmaya ve soğumaya başlamıştı ama dikkat çeker diye kamp ateşi de yakmamaya karar verdiler. Karanlık Korkuluk Tepesi’ne olanca hızıyla çökerken çocuklar korkudan tir tir titreyerek oturup beklemeye başladılar. Stanley yapmış olduğu mükemmel plana rağmen, bu maceranın nasıl sonuçlanacağını bilemiyordu.

Aniden Daisy, Stanley’nin tam arkasında duran

birisini gördü: Bu, cılız, suratı çamurla kaplı,
gözleri dehşetle açılmış olan bir adamdı. Ufak
tefek adamın üstünde paçavralar vardı.

Saçlarıysa olabildiğince uzun ve karmakarışıkı. Bir de en az saçları kadar uzun bir sakalı vardı.

Daisy korkuyla bir çığlık attı. Aslında Stanley de aynı şeyi yapabiliirdi ama nefesi kesilmiş, iniltiye benzer sesler çıkarmıştı.

“Çocuklar... Nihayet... Nereden çıktınız? Senelerdir burada kimsecikleri görmedim,” dedi adam. Adamın ses tonu çocukları hayrete düşürecek kadar nazikti ama yine de ayağa fırlayıp gözlerinin önünde kanlı canlı duran korkuluktan kaçmaya başladılar.

“Çocuklar, sakın olun. Sakin olun. Ben aslında Crampton Kayası’ndanım. Gemime saldıran korsanlar tarafından bu adaya bırakıldım. Kimseye zarar vermek gibi bir niyetim yok. Sadece buradan kurtulmak istiyorum.”

Adam o kadar çaresiz ve korumasız gözükiüyordu ki çocuklar ona inanmak zorunda kaldılar. Daha sonra adama kendi

planlarından bahsettiler.

“Buraya doğru yol alan bir filodan kaçıyoruz,” diye kekeledi Stanley.

Üstü başı perişan halde olan adam ayağa kalkıp bakışlarını korsan gemilerine çevirdi. “Başınız gerçekten de belada. Ancak karanlıkta Crampton’a gitmeye kalkışmayın. Kurtadamın lanetiyle karşılaşabilirsiniz.”

“Anlaşılan siz adadan epeydir uzak kalmışsınız,” dedi Stanley. “Artık kurtadam ada için bir tehlike değil.” Stanley durup korkuluk sandıkları adama baktı. “Peki... siz kimsiniz? Kurtadamı nereden biliyorsunuz?”

“Benim kim olduğum önemli değil, evlat. Yolunuza adanın karşı tarafından devam edebilirsiniz. Adanın o tarafı çok daha güvenlidir. Üstelik adaya çok yakınsınız. Kaygınızı tekrar suya indirmenize yardımcı olabilirim. Hatta dönüşte belki beni de kurtarabilirsiniz.”

Çocuklar adamın dediklerini yaptılar.

Kayığa bindikten sonra, Stanley adama teşekkür etti. “Belki bizimle birlikte geri dönseniz iyi olur. Adaya demek istiyorum,” dedi.

Adam kayığa göz attı. Kayık minicikti. “Yeterince yükünüz var zaten. İşinizi zorlaştırmak istemem.”

Stanley, “Bakın, saygısızlık etmek istemem ama siz pek de iri yarı birisi değilsiniz. Bence kayık hepimizi taşıyabilir.”

Stanley bunları söylerken, Daisy adamın da kayığa binebilmesi için yanında yer açtı.

Adam ellerini birleştirdi. “Sağolun çocuklar,” dedi. “Artık kendi başımın çaresine bakamayacak kadar güçsüz düşüp yaşılandım. Burası soğuk, ürkütücü ve geceleri zifiri karanlık oluyor. Bir gün bu yardımınızın karşılığını vermek isterim.”

Stanley, “Lütfen rahatınıza bakın,” dedi. “Ama bize kim olduğunuzu söylemelisiniz.”

Dördü birlikte ay ışığının altında yola

koyuldular. Turna balığı uykuya dalarken adam da hayat hikayesini anlatmaya başladı.

“Eskiden sıradan bir tüccardım. Bir gün balık avlamaya çıkmıştım ki korsanlar kayığıma saldırıp beni bu adaya bıraktılar. Adada ekili tarlalarla, bir korkuluktan başka hiçbir şey yoktu. Korkuluğu yerinden söküp üstündeki giysileri giydim, sonra da kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim. Sık sık buradan kaçmaya, ya da yakından geçen gemilerin dikkatini çekmeye çalıştım ama bunların hiçbiri işe yaramadı.”

Stanley ay ışığının aydınlattığı adama bakarken saçlı başı karmakarışık bu cılız adamın, gemilerin dikkatini çekmek için elini kolunu sallarken nasıl diğer insanlar tarafından çılgın bir korkuluk, daha doğrusu hortlak sanıldığını anladı.

“Peki, isminiz nedir?” diye sordu Stanley.

“İsmim Victor. Victor Carelli. Umarım karım hâlâ benim hayatta olduğumu hissediyor,

dönüşümü bekliyordur.”

Stanley ile Daisy hayretle göz göze geldiler.
Ama adama bir şey söylemediler.

Bunu daha sonraya ertelediler.

Suda sallana sallana ilerleyen kayıkla nihayet adaya yaklaştılar. Karaya çıkıp hemen bataklığa doğru yürümeye başladılar.

Victor, Crampton Kayası'na döndüğü için çok mutluydu. Adadaki evlerin yanıp sönen ışıklarını gördüğünde, içi heyecandan kıpır kıpır oldu.

Çingene kampına vardıklarında, onları karanlığın içinde çıkıveren Bartley karşıladı.

“Hemen çadırlara doğru gelin!” diye seslendi.

Gezginler Victor'u bağırlarına bastılar. Victor'un burada dahi dostları vardı. Herkes onun balık tutarken ortadan kaybolduğundan haberdardı ve onu karşılarında görünce büyük bir sevince boğulmuşlardı.

Çingenelerden biri hemen Victor'un üstüne bir battaniye sarıp onu ateşin yanına götürdü. Bir başkası ona bir kase dolusu sıcacık çorba getirdi. Daha sonra, herkes Victor'un etrafına toplanıp hayretle onun perişan görüntüsünü seyretti.

Ancak ana çadırda, Greta çocukları bir konuda uyarıyor, onları beklenmedik bir olaya karşı hazırlamaya çalışıyordu.

"Hazırlıklı ol, Stanley. Çok yakında korsanlarla karşılaşacaksın ama bizler arkadayız. Bu arada bilmen gereken başka bir şey daha var. İyi sır sakladığımı biliyorum ama kalbinde bir sır daha saklayacak yer var mı acaba?"

Stanley'nin suratında bir şaşkınlık ifadesi

belirdi. “Sanırım var,” dedi. Greta’nın ona ne söyleyeceğini bilmiyordu ama bunun önemli olabileceği hissine kapılmıştı.

“Sen de Daisy... Arkadaşına sadık kalabilir misin? Bir kuzuyu, koca bir kurt sürüsünde koruyabilir misin bakalım?”

Daisy de en az Stanley kadar şaşkındı ama “Tabii,” diye yanıt verdi.

“O halde masanın alt kısmını örten şu saçakları kenara çek hayatım. Sonra da bana ne gördüğünü söyle.”

Daisy kadının söylediğini yaptı. Karşılarında muhteşem güzellikteki bir gümüş kutu duruyordu. Bu, binlerce senedir kayıp olan ve o güne dek sadece birkaç kişinin görmeyi başardığı gümüş kutuydu. Stanley nefesinin kesildiğini ve başının döndüğünü hissetti. Hayatı boyunca görmeyi başaramayacağını düşündüğü şey gözlerinin önünde duruyordu.

Greta, “Artık çingenelerin niye geri

döndüğünü biliyorsun, Stanley,” diye mırıldandı. “Bizlere verdiğin şey için sana teşekkürlerimizi sunmaya geldik. Bize Crampton Kayası’na geri dönme özgürlüğünü verdin. Gümüş Kutu senindir,” dedi Greta hafifçe. Sonra Stanley’yi kutuya doğru iteledi.

Kutunun mükemmel bir görüntüsü vardı. Tıpkı İbis gibi harika bir biçimde şekillendirilmişti ve ışık üstüne vurduğunda, var olan tüm renkleri etrafa yansıtan gümüşümsü bir parlaltı saçıyordu.

Kutu dikdörtgen şeklindeydi. Kapağıysa tıpkı bir korsan sandığı gibi yuvarlaktı. Kutuyu yerden kaldıran kısa bacakları da kutunun diğer bölümleri gibi ustalıkla şekillendirilmişti. Kutunun her yeri eşsiz bir güzellik taşıyordu. Ancak kutu bir hayli küçüktü. Daha doğrusu, Stanley'nin hayalinde canlandırdığından daha küçüktü.

Ancak kutuyu daha yakından inceleyince, bir şeyin eksik olduğunu fark ettiler.

Stanley dikkatle kutunun kilidine baktı. Kilit aynı Amiral Swift'in tarif ettiği gibiydi. Üstünde bir çakalın ve bizonun resmi vardı. Bir de İbis kuşunun bulunması gereken bir boşluk...

Stanley ilk önce kutuyu ellemeye cesaret

edemedi ama sonra kendisini daha fazla tutamadı. Kutu ağırdı. Belki de içinde bulunan bir şey kutuyu bu denli ağırlaştırıyordu. Ancak İbis'i kilide yerleştirip kutuyu açmadan bunu öğrenmek mümkün değildi.

Greta, "Kutu bunca zamandır birçok sırrı beraberinde taşıdı, Stanley," dedi. "Şu anda içinde sakladığı sırrı benim bilmem mümkün değil. Ama bunun çok önemli bir şey olduğunu biliyorum. Onu evine götür, vakti geldiğinde açarsın."

Stanley'nin yanında duran Bartley "Kutunun içindekileri yalnız başınayken çıkarmalısın," dedi. "Kutu artık senin olduğuna göre, bu seninle kutu arasındaki bir mesele."

Heyecanla bataklıktan eve geri döndüler. Bartley yol boyunca çocuklara eşlik edip onlar içeri girene dek dışarıda beklemişti.

Stanley eve girince, ilk işi odasına çıkıp kutuyu saklamak oldu. Bir gün İbis'i geri alana

dek beklemesi gerekiyordu. Bu arada, turna balığını da tünelin çıkışındaki dolaba kaldırmıştı.

İki arkadaş nihayet Victor'u mutfak masasına oturtmuş, Mum Geçidi Malikanesi'nin kahyasıyla tanıştırmak için bekliyorlardı.

Daisy, "Bak Victor" dedi. "Burada çalışan bir kadın var. Seni gördüğüne çok sevinecek. Az sonra burada olacak. Eve geldiğinde muhtemelen bize kızgın olacak. Bundan eminim... Ama senin onu yatıştırabileceğini düşünüyorum."

Tam o sırada, Bayan Carelli eve döndü. Kadıncağz saatlerdir sokaklarda Stanley ile Daisy'yi aramaktaydı.

"Stanley Buggles... Nerelerdey... Bu da kim?"

Victor ayağa kalktı. Yorgun gözlerle bir zamanlar evli olduğu, ancak diğer adada mahsur kaldığından bu yana bir daha asla

tekrar göremeyeceğini
düşündüğü kadına
baktı. “Violet...
benim,” dedi
ve gözyaşlarına
daha fazla
hakim
olamadı.
“Geri döndüm.”
Victor’ın sesi
boğuklaşmıştı;
gözyaşları
çamurlu
suratından
aşağıya
akarken
ince ince

Çizgiler oluşturmuştu.

Bayan Carelli, “Victor, aman tanrım,” deyip, ellerini ağızına götürdü. Bir an için bayılıp yere yığılacakmış gibi gözüktü. Ancak daha sonra, ileri atılıp kocasına sıkı sıkı sarıldı.

Victor karısının kollarının arasında bir bez bebek gibi gözüküyordu.

“Sence buradan sıvışsak nasıl olur?” dedi Daisy.

Stanley, “Ha, tamam...” dedi ve iki arkadaş sessizce mutfaktan ıktılar.

Birlikte Stanley’nin odasına çıkıp gümüş kutuya ve rıhtımdaki gemilere baktılar.

Stanley’nin planı işe yaramış gibiydi. Uçsuz bucaksız filo, kuzeye doğru, yani Paslı Kılıç’a doğru yelken açmıştı.

Stanley, Daisy’ye baktı. İki arkadaş el sıkışıp mutlu mutlu gülümsediler.

Kısa bir süre sonra, Victor mutfakta yüksek bir tabureye oturmuş, Daisy’nin saçlarına şekil vermesini bekliyordu.

Daisy,
Victor'ın saçlarını
keserken Bayan
Carelli de
hayranlıkla sevdiği
adamın ortaya
çıkan suratını
seyrediyordu.

Victor'ın suratı
ince uzundu ve
Stanley'nin annesinin
tabiriyle teni
güneşten
bronzlaşmıştı. (Aslında
Stanley'nin annesi açık
alanlarda çalışan kişiler
için bu ifadeyi
kullanırdı.)

Sıra Victor'ın
sakalının kesilmesine
gelmişti. Bu iş de

bittikten sonra, Victor tıraşlı suratını elledi. Çıplak çenesini son ellediğinden beri aradan seneler geçmişti. Bayan Carelli kocasının suratını gördüğünde ağlamaya başladı.

Victor, “Lütfen yapma, Violet!” dedi. “Beni de ağlatacaksın!”

Bayan Carelli, “Buna inanamıyorum,” diye ağlıyordu. “Daisy saçlarını kesmeye başladığında içimden hâlâ karşımdakinin sen olduğuna inanmıyordum. Sanki o saçın ve sakalın ardından başka birisi çıkacaktı ortaya. Ama bu gerçekten de sensin.”

Hepsi kahkahalara boğuldular. Bu gerçekten de kutlanmaya değer bir andı. Stanley, Daisy ile birlikte Bayan Carelli’yi teskin etmeye çalışırken tüm dertlerini unuttu.

Ancak daha yapması gereken işler olduğunu ve... her şeye karşı hazırlıklı olmaları gerektiğini biliyordu.

Gidebilecekleri en iyi yer çingenelerin

bulunduğu bataklık bölgesiydi.

Stanley ve Daisy, Bay Ve Bayan Carelli'yi

evde bırakıp tepelere doğru yola
koyuldular.

O gece Paslı Kılıç gemisinde kimsenin gözüne uyku girmeyecekti. Aslında bu durum diğer korsan gemileri için de geçerliydi. Gemiler çılgınlar gibi Paslı Kılıç'ın demir atmış olduğu adanın kuzeyindeki bölgeye doğru yol alıyorlardı. Geminin Sarhumma bayrağı yoktu. Dolayısıyla, gemiye çıkacak olan kimsenin gemide korkunç bir bulaşıcı hastalığın baş gösterdiğine dair de fikri yoktu. İbis, Stanley'nin onu saklamış olduğu yerde

uyurken bir yandan da gücü hastalığın daha da şiddetlenmesine neden oluyordu.

Bu arada, Stanley ve Daisy çingenelerin kampına yaklaşmışlardı. Greta onları bekliyordu. Onların kampa doğru geldiklerini kristal küresinde görmüştü.

Kamp ateşi karanlıkta parıldıyor, turuncu alevleri çocuklara yol gösteriyordu.

Kampa vardıklarında onları Bartley karşıladı. “İkinizi de gördüğüme sevindim. Hoş geldiniz,” dedi. “Belki bizlere ihtiyacınız olur diye hazırlanıyorduk.”

Stanley çingenelerin silahlarını hazır ettiklerini, kılıç ve birebir dövüş talimi yaptıklarını gördü. İçi bu insanlara karşı minnetle doldu.

“Haydi, acele edin. Bakın neler oluyor,” dedi Greta.

Yaşlı kadın ellerini kristal kürenin üstünde gezdirip kürenin içini kaplamış olan puslara dikti gözlerini.

“Birbirleriyle nasıl savaşıyorlar, baksanıza,” dedi sırtarak. Stanley ile Daisy kristal kürede hiçbir şey göremiyorlardı ama Greta’nın ağzından çıkan her lafı da dikkatle dinliyorlardı.

“Gemilerin hepsi Paslı Kılıç’ın etrafına toplanıyor,” dedi Greta. “İbis onları gemiye doğru çekiyor. İbis’e yaklaştıkça, korsanlar onu ele geçirmek için daha da sabırsızlanıyor. Şu anda sadece gemiler değil, her gemideki tayfa da birbirine girmiş durumda. Bu gerçekten de olağanüstü bir plan çocuklar. Bunu başaranlar da sizlersiniz. Aferin. Birçok kişiden çok daha cesur davrandınız,” dedi Greta sesi titreyerek.

Stanley, “Evet ama Sarıhumma bayrağının ne amaçla kullanıldığını bana anlatmamış olsaydınız, bunu asla başaramazdık,” dedi gülümseyerek.

O sırada, çocuklara içecek bir şeyler ikram edildi ve bir süre dinlendiler. Daha sonra,

Stanley ve Daisy geceyi geçirmek için
Mum Geçidi Malikanesi'ne dönmeye karar
verdiler.

*Denizin zemini Melek Cuzco'nun attığı her
adım la zangır zangır inliyordu. Bembeyaz kumların
arasından ilk önce ufak tefek taş parçaları savruldu
etrafa... Sonra da ortalık çakıl taşından ve tortudan
göz gözü görmez hale geldi. Kıyıya yakın bir yerde,
denizin yüzeyi aniden aralandı ve kafatasını*

kaplayan beyazlı, sarılı saçlarıyla Melek Cuzco dışarı fırladı.

Zümrüt yeşili gözleri sığ suları tararken sırlıslam olan iskelet bedeni dalgaların arasından tamamıyla sıyrılıp aynı hızla ilerlemeye devam etti.

Stanley ve Daisy gittikten sonra, Greta kristal küresinde çocukları kampta tutmaya zorlayacak bir şey gördü.

Melek Cuzco'nun dehşetli bedeni, Crampton Kayası limanından bataklığa doğru ilerliyordu. Zümrüt yeşili gözleri İbis'in yakınlarda olduğunu hissettiğinden daha da parlak parlak yanıp sönüyordu. İbis'in gücünü öylesine yakından hissediyordu ki onun düşüncesi bile kalbinin gümbür gümbür atmasına yetiyordu.

Ancak Melek bataklığa doğru ilerlerken İbis'e karşı duyduğu tutku, yerini öfkeye bıraktı. O anda karşısına ne çıkarsa çıksın, paramparça edebilirdi.

Greta hemen çocuklara göz kulak olmaları için Bartley ile Phinn'i yanına çağırdı. Melek çocuklara doğru ilerliyordu ama o anda yapılması gereken en isabetli şey onu Paslı Kılıç'a doğru yönlendirmek olacaktı.

Stanley ve Daisy, Melek'in de o sırada bataklıkta olduğundan habersiz yollarına devam ediyorlardı. İleriden ufacık, iki yeşil ışığının kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu gördüler. Stanley bunun ne olabileceğine dair bir sürü tahmin yürüttü. Bir kurtadam... Korsanlar... Herhangi bir şey olabilirdi. Ancak yeşil ışıklara biraz daha yaklaştıklarında, kıpkırmızı giysiler giymiş, beyaz saçlı bir adamın üstlerine doğru gelmekte olduğunu fark ettiler.

Bartley hemen arkalarından, "Durun!" diye bağırdı.

Ancak artık çok geçti. Melek Cuzco tam karşılarında duruyordu.

Gelin görün ki Melek'in asıl peşinde olduğu

şey çocuklar olmadığından, onlara dönüp bakmadı bile. Çocuklar onun için bir anlam ifade etmiyordu. O yüzden onların içinden geçip öyle bir yere yıktı ki Stanley'nin de, Daisy'nin de nefesleri kesilmişti.

Bartley ve Phinn savaştan
yıpranmış ellerini ovuşturarak,
kırmızılar içindeki
hayaletle karşı
dövüşmek üzere
hazırlandılar.
Melek kılıcını
Bartley'ye
savurup aynı
anda bir de
Phinn'in
çenesinin altına
sıkı bir darbe
indirmişti.
Phinn yere
yığılmasına

rağmen, hemen ayağa fırladı. Ne de olsa çelik gibi adamdı. Bartley sağ eliyle Cuzco'nun kaburgalarına bir yumruk indirip hayaletin kaburgalarını un ufak etti.

Ancak hayalet bir üstünlüğe sahipti: Acı hissetmiyordu.

Bu sırada Stanley ve Daisy çoktan ayağa kalkıp arkadaşlarına yardıma koyulmuşlardı. Daisy, Melek'in sırtına sıçrayarak, hayaletin saçlarını çekiştirmeye başladı. Stanley ise birbiri ardına yumruklar atıyor, ancak her seferinde ıskalıyordu.

Derken Cuzco kılıcını yere atıp iki elini olağanüstü bir hızla kullanarak, hem Bartley'yi, hem de Phinn'i birden yakalayıp iki adamın kafalarını tokuşturdu. İkisi de yere yığıldı.

Cuzco kılıcını eline alıp kemerine soktu. Sonra Stanley ile Daisy'ye döndü.

"Gemilerden geri döndüğümde, siz haylazları darağacından sallandıracağım," dedi. Melek ürkünç bir sırıtış fırlatarak, kuzey

koyuna doğru ilerlemeye başladı. O sırada,
Greta'nın kristal küresi yine puslanmıştı.
Kürenin içinde biriken pus yeşil renge
bürünmüş, Greta'nın daha fazla şey görmesini
engellemişti.

Çingenelerin kampı bir anda karıştı. Herkes
neyle karşılaşacağını
bilmeksizin kuzey
koyuna doğru
yola koyuldu.

Paslı Kılıç dört bir yandan kuşatılmıştı. Geminin etrafında sert rüzgara karşı sallanıp duran, koyun etrafında daireler çizerek dönen kara kayıkların ve bayrakların sayısını tahmin etmek güçtü. Etrafı bir anda çığlıklar ve bağırışlar kapladı. Gemiler birbirlerine yaklaştıkları anda top sesleri duyuluyor, gecenin karanlığını orada burada beliren barut tozu bulutları kaplıyordu.

Cuzco kendi kendine, “Götür yaşlı ruhumu kutsal kuşa... Getir gümüş kutuyu bana...”

Melek'in dönüşüne hazır olun, o ki tek başına
yürür ölülerin yanı başında," diye mırıldanıp
duruyordu. Filo, Pash Kılıç'ın etrafını

çevirirken, Melek de tüm bu kargaşanın orta
yerinde çaresizlikle kala kalan gemiyi bir
yamacın kenarından izliyordu. Korsanlardan

bazıları gemilerinden suya atlayıp diğer gemilere tırmanıyorlardı. Diğerleriyle kendi gemilerinin güvertesinde debeleniyor, kendilerini oradan oraya atıyorlardı. Korsanların büyük bir bölümüyse, karşılarına çıkan her şeye ateş açmakla yetiniyordu.

Ancak Pashı Kılıç'ın güvertesinde kimsecikler gemiyi korumak için bir çaba

harcamıyordu. Kimse kılını dahi
kıpırdatmıyordu.

Denizlerde nam salmış en azılı korsanlardan biri olan Çiziktiren Flanagan, hayatında yudumladığı son içki şişesi elinde olduğu halde, yüzükoyun vaziyette yere kapaklanmış yatıyordu. Genç korsanlardan Phipps ise yatağına uzanmış, üstünden pijamalarını bir daha çıkaramayacak denli ağır bir uykuya

dalmıştı. Denizürünü Smith üstünde kalamar ve deniz yosunu sosu dolu bir tabak bulunan masaya kapaklanmış, üstü başı tabaktaki sosa bulanmıştı. Yedi denizleri korkunç cezalarıyla inleten Dişçi Doyle yanı başında en iyi kerpetenleri olduğu halde yerde boylu boyunca uzanıyordu.

Stanley Buggles'ın dahiyane planı işe yaramış, gemide gitgide her yeri saran ölümcül bir hastalığın kol gezdiğinden habersiz olan diğer korsanlar gemiye çıkmışlardı.

Yukarı güvertede hayalet korsanlar arasında amansız bir mücadele başlamıştı. Korsanlar kaba hareketlerle birbirlerine kamalarını ve bıçaklarını savurup birbirlerini lanetliyordardı.

Korsanlardan ikisi hiç yılmadan savaşıyordu. Bir diğeri ortaya çıkıp eli kancalı bir arkadaşına yardım etmek istedi. Aniden korsanların üçü de önüne çıkan her şeyi parlak hançeriyle doğrayan görünmez birisinin hışmına uğradı.

Ancak bu karışıklık da onları hiç zahmetsizce etrafa savuran bir top güllesiyle noktalandı.

Çamurla kaplı, kapkara suratlar geminin yan tarafında belirmiş, kimselere gözükmeyen geminin alt kısımlarına doğru araştırma yapmak üzere inmişlerdi. Ancak geminin kuytu yerlerinde saklanan başka kişiler de vardı. Böylece, gemiye ayak basar basmaz hastalığı kapın korsanlar arasından zifiri karanlıkta bir savaş başladı.

Korsanların bedenleri inanılmaz bir hızla güçten düşmeye, halsizleşmeye başladı. Herkes gibi onlar da İbis'in çekim gücüne kapılmışlardı ama Stanley'nin

planı işlemeye devam ediyordu. Korsanlar
alınlarının alev alev yanmaya başladığını

hissettiklerinde, İbis'in enerjisi döne döne çoğalıyordu.

Etrafta yüzlerce korsan vardı ama çok geçmeden iskelet bedenleri güvertenin dört bir yanını kapladı. Bazıları hastalıktan, bazıları aldıkları yaralardan dolayı ölmüşlerdi ama savaş hâlâ devam ediyordu.

Melek Cuzco aniden ortaya çıkıverdi. Upuzun saçları ve kıpkırmızı ceketini karanlıkta parıltıyor, zümrüt yeşili gözleriye en baba yiğit savaşçıları korkutmaya yetecek denli ışıltıyordu. Ancak o bile sürmekte olan savaşa girmek zorunda kaldı.

Stanley ve Daisy ise çingenelerin yanına geri dönmüşlerdi. Crampton Kayası ordusu yamacın kenarında hazır bekliyordu. Tepelerin güvenli kollarında Kuzey Koyu Savaşı'nı

izliyorlardı.

Korsanlar; leş gibi kokan, iğrenç, sinek kaplı
geceyi hem savaşarak, hem de İbis'i arayarak
geçirdiler.

Çok geçmeden korsanların hepsi ya ölmüştü
ya da hastalık bedenlerini alev alev yakmaya
başlamıştı.

Saatler süren vahşi savaştan sonra, korsanlar

artık savaşmaktan yorulmuş, İbis'in büyüüne kapılmışlardı.

Bu korsanların alınlarında boncuk boncuk ter damlaları birikmişti. Tenlerinde oluşan yapış yapış kabarcıkları da hissedebiliyorlardı. Ancak bunun bedenlerini esir alan hastalığın belirtileri olduğunu bilmiyorlardı. Paslı Kılıç'ın her karışını didik didik arayan korsanların her biri İbis'in etkisinin altına girmişti.

Bir kişi hariç... Melek Cuzco geminin zeminine döşenmiş olan taşlara bakıyor, sanki bunların içini görebiliyormuş gibi her taşı inceliyordu. Nihayet taşlardan birini gözüne kestirdi, doğrudan o yöne doğru gidecekmiş gibi duruyordu...

Aynen öyle de yaptı.

Melek güçlüydü, diğerlerinden çok daha güçlüydü. Ne ateşi yükselmiş, ne de eklem yerlerinde titremeler hissetmişti. Hayır. Bunlar bana vız gelir, diye düşündü.

Hastalıktan kıvranan korsanların arasından

geçip, elini Stanley'nin, İbis'i sakladığı yere daldırdı. Kemikli parmaklarıyla İbis'i alarak, onu saklı durduğu yerden çekip çıkardı.

Sonra hızla doğruldu ve üst güverteye çıktı. Güverteyi kaplamış olan korsanlar iki büklüm olmuşlardı. Ateşten yanan bedenleri hızla onları öldürüyordu.

Çok geçmeden, tüm güverte korsanların leş kokulu, çürümüş kemikleriyle kaplandı.

Top ateşinin ve çığlıkların yerini ölümün sessiz gücü etkisi altına alınca, ortalık gitgide

daha da büyük bir sessizliğe gömüldü.

Korsan gemileri harap olmuş, parçalanmış vaziyette kayalıkların üstünde yatıyordu. Kısa bir süre sonra, korsanların orada olduklarına dair her iz, dalgalar tarafından yutulup silinecekti.

Ancak Melek Cuzco'nun işi henüz bitmemişti. Diğer korsanları kasıp kavuran hastalık ona etki edememişti. Melek hem güçlüydü, hem de açtı. Buraya kadar bir hastalığa yakalanmak için gelmemişti.

Sabahın ilk ışıklarının altında güvertedeki kemik yığınlarının arasında dolanmaya başladı. Bu arada, en azılı korsan kaptanların kafalarını saçlarından tutup havaya kaldırıyordu. Bunlar geçmişte onunla savaşıp ve birkaç saat önce

onu alt etmeye çalışan korsanlardı.

Melek Cuzco elleri, kolları dolu ve kılıcını çekmiş vaziyette çingenelerin kampına yöneldi.

Bunu gören çingenelerden biri “Çocukları vagona bindirin!” diye bağırdı.

Melek Cuzco’nun kampa yöneldiğini gören kamp sakinleri yaklaşmakta olan dehşetli karşılaşmak için hazırlanmaya başladılar. Aniden ortaya türlü silah ve atlar çıkıverdi. Bartley ve Phinn bellerine kadar çıplak vaziyette, yumruklarını havaya dikmiş, Melek’i bekliyorlardı.

Bu arada hali hazırda koca bir birlik de oluşturmuşlardı: Savaşçılardan bazıları at üstündeydi, bazıları ayaktaydı. Birçoğunun ellerinde silahlar vardı ama diğerleri de en büyük silahları olan yumruklarını konuşturmaya hazırdılar.

Melek Cuzco’nun delici bakışları gitgide yaklaşıyordu. Korsan İbis’ten sonra, şimdi de gümüş kutuyu ele geçirmek istiyordu. Bu

istek, içini alev alev yakacak denli güçlüydü. Çingeneler onun tek başına olduğunu görebiliyorlardı ama asıl göremedikleri korsanın elinde tuttuğu şeydi.

Greta çadırında kristal küresine baktı ve yine zümrüt yeşili gözlerin kendisine baktığını görünce çılgılığı basıverdi.

“Kurtlar!” diye bağırdı. “Onlardan kurtulduğumuzu sanıyordum. Niye kristal kürede kurtları görüyorum?”

Greta başka bir şey göremeden, küreyi tekrar o yeşil pus kaplayıp kürenin içindeki hayali örtüverdi.

Melek Cuzco dışarıdaki kalabalığın karşısına dikilmişti.

Gezginlerin ordusu oldukça güçlü gözüküyordu. Karşılarında duran kişi Melek dahi olsa, korsan yalnız olduğundan işleri zor olmayacak gibi gözüküyordu.

Ancak hesapta olmayan bir şey gerçekleşmek üzereydi.

Melek Cuzco geminin güvertesinden topladığı kafataslarını etrafına yayıp her zaman mırıldandığı sözleri tekrarladı:

“Götür yaşlı ruhumu kutsal kuşa... Getir gümüş kutuyu bana... Melek’in dönüşüne hazır olun, o ki

tek başına yürür ölülerin yanı başında.”

Kılıcını alıp tüm kafataslarını ortadan ikiye böldü. Kafataslarının her birinin içinden kapkara bir şey çıktı.

İlk önce ortaya çıkan bu şeylerin ne olduğunu anlamak güçtü ama saniyeler sonra Melek Cuzco’nun yanı başında koca bir kurt sürüsü duruyordu. Kasvetli, ürkünç, aç kurtlar...

Eğer gezginleri korkutacak bir manzara varsa, bu da kurtlardı. Onlar o ana dek bu vahşi yaratıklardan nasibini fazlasıyla almıştı.

Ancak gezginler cesareti elden kaybetmeyip birbirlerinden ayrılmadılar.

Bartley uzunca bir süre kurtları süzdü. Karşısında erkek kardeşini öldürmüş olan yaratıklar duruyordu. Cesur çingenenin içindeki korku asla suratına vurmadı. Gittikçe çoğalan bir öfke hissi, korkusunu ta midesinin gerisine dek itmişti. Ordusunun önünde, başı dimdik bekliyordu.

Her şey bir anda başladı. Yaratıklar öne atılıp düşmanlarına saldırdılar. Gezginsin kurtlara yumruklarıyla ve palalarıyla karşılık verdiler. Atlar kurtların etrafını çevirip onları uzaklaştırmaya çalıştılar ama kurtlar onların bileklerini ısırınca, ilk kan akmış oldu.

Cuzco kollarını havaya kaldırmış, bir toz fırtınası oluşturmuştu. Kılıcını havaya savurarak, gezginlerin etrafında dönmeye başladı. Bartley ve Phinn onu varillerin kapaklarından yaptıkları

kalkanlarla ve kütüklerle engellemeye çalıştılar. Ancak kurtlar Melek'e yaklaşmaya çalışan herkesin önünü kesip ısırmaaya yelteniyorlardı. Korsana ulaşmak imkansız gibiydi. Köpekler harekete geçip dişlerini göstere göstere havlıyorlardı ama kapkara kurtların karşısında aciz kalıyorlardı.

Greta'nın yine puslarla kaplanan kristal küresinde bir şey belirdi. Suratlar... Bunlar kötülük dolu, gözleri sarı renkli yaratıklardı. Çürük dişlerinin arasına parıl parıl parıldayan kılıçlar kıstırmışlardı. Bunlar da nereden çıkmıştı böyle?

Adaya geç varan korsanlar! Hayalet korsan gemilerinin sona kalanlarından fırlayıp oraya kadar

gelmiş olan korsanlardı. İçleri akla hayale gelebilecek en iğrenç deniz yaratıklarıyla dolu olan ve Paslı Kılıç'ı sarmış olan bulaşıcı hastalığa yakalanmamış üç geminin korsanları kampa varmayı başarmıştı. İbis'in kokusunu almış olan korsanlar, bataklıkta devam etmekte olan savaşın heyecanına kapılmışlardı. Kayalıkları, yamaçları aşıp gezginlerin kampına gelmişlerdi.

Onları ilk fark eden Daisy oldu. Onlara taşlar fırlatıp geri çekilmeye zorladı ancak nasıl olduysa korsanlar daha da yaklaşmışlar ve Crampton Kayası ordusunun etrafını sarmışlardı.

Bu durum Stanley'nin ve Daisy'nin hoşuna gitmese de ikisi de bir savaşın tam orta yerinde kalmışlardı. Arada sırada, birileri onları ya geriye çekiyor, ya da kenara itiyordu ama çocuklar bir kenarda dikilip olan biteni seyredecek türden çocuklar değillerdi. Ne de olsa doğaüstü güçlerle ilk kez

karşılaşmıyorlardı.

Cuzco o denli hızlı bir biçimde hareket ediyordu ki onu görmek bile güçtü. Azılı korsan oradan oraya koşup gezginleri kılıcıyla yaralarken uzun, beyaz saçları kafasının etrafında uçuşuyordu.

Gezginlerden bir kaçını yaralanmıştı ama hâlâ büyük bir cesaret örneği sergileyerek savaşmaya devam ediyorlardı. Stanley, ne yaparlarsa yapsınlar, Cuzco'nun hayaletine karşı koyamayacaklarını düşünmeye başlamıştı.

Savaş alanında çığlıklar ve bağırışlar artmaya başlamıştı. Korsanların ezilen kemiklerinden çıkan feci sesler, havada uçuşan mızrakların, sopaların ve kılıçların vınlaması ve acıyla haykırılan çığlıklar...

Stanley, Bartley'nin kendisine göstermiş olduğu tüm hareketleri hatırlıyordu: Yumruk attıktan sonra, çevik bir hareketle tehlikeden uzaklaşmak, geriye ya da öne doğru adım atabilmek için ayaklarının üstünde durabilmek

gibi. Daisy de Stanley'nin talim yaptığı çoğu zaman kampa olduğundan, arkadaşının hareketlerini taklit ediyordu. Hızla hareket ederek, kampa yeni gelen korsanların dikkatini dağıttılar. Daha sonra, köpekler devreye girip korsanların bacaklarına saldırdılar ve koca koca et parçaları kopardılar.

Bu korsanlar hastalıktan nasibini almamıştı ama yakına geldiklerinde onlardan da en az diğer korsanlar kadar insanın midesini kaldıran leş gibi kokular yükseliyordu.

Stanley saldırıya uğradı. Üç hayalet korsan onu yere yıkmışlardı. Bir dördüncüsü de elinde taşıdığı kocaman bir şeyi Stanley'nin

kafasına indirmek üzere yanlarına geliyordu.

Güm. Daisy tam zamanında yetişmişti. Elindeki mızrakla dördüncü korsanı yere devirmiş, mızrağı yanlamasına çevirerek diğerlerine saldırıyordu. Üç iskelet korsan, bowling kukaları gibi etrafa saçılıp tuzla buz oldular.

Ancak korsanların yere saçılan kemikleri bir araya gelince, savaş tüm şiddetiyle devam etti. Bataklıkta kılıçların, mızrakların ve yumrukların sesinden başka bir şey duyulmuyordu. O anda bu sesleri bir tek köpeklerin ve kurtların ulumaları bastırabilirdi.

Melek kalabalığa dalıp bir anda birçok kişiyi yaraladı. Ancak Crampton Kayası'nın şansına, Melek karşısına çıkan herkesi düşmanı olarak gördüğünden, korsanlara da kendisi saldırdı. Diğer korsanlar aradıkları hazinenin onda olduğunu hissetmişler, her biri üstüne çullanmıştı. Ancak Melek hepsini alt etmiş,

onların bu çabasını boşa çıkarmıştı.

Derken, Stanley'nin gözlerinin önünde bir ağır çekim karesi gibi bir manzara belirdi. Bir an için Melek'in suratında bir acı ifadesi görür gibi olmuştu. Korsanın alnında ter damlaları oluşmuştu. Sanki hayalet korsanın doğaüstü gücü zayıflamıştı.

Belki de elinden gelenin en iyisi yapmış, artık güçten düşmüştü. Belki olanca gücüyle savaşması tüm enerjisini yiyip bitirmişti. Yok, onu güçten düşüren şey savaş değildi. Hastalık korsanın bedenini de el geçirmişti. Alnından akan ter damlaları kapkaraydı.

Korsan tüm gece ve gün boyunca o denli hiddetle savaşmıştı ki hastalığı kaptığını fark edememişti. Yavaş yavaş kılıcını o kadar sert sallayamamaya başladı, hareketleri iyiden iyiye yavaşladı.

Artık her şey tersine dönmüştü. Çingenelerin savurduğu darbeler daha güçlü hale gelmişti. Bu sırada, kurtlar da güçten

düşmüş, nefes nefese kalmışlar, kana susamışlıkları bir nebze dinmişti.

Melek Cuzco savaşı kazanmak üzere son bir hamle daha yapıp, Stanley'ye ölümcül bir darbe savurmak üzere kılıcını havaya kaldırdı.

Ancak yiğit Bartley Melek'in bedeninin tam ortasına feci bir yumruk indirince, hayalet korsanın kemikli leşi paramparça oldu ve etrafa saçıldı.

Melek parçalanır parçalanmaz, kurtlar da yere yığıldılar.

Melek Cuzco'nun koca kılıcı yere düşerken o sırada ona bir hayli yakın duran Stanley kılıcın keskin tarafından kıl payı kurtuldu, kılıç Stanley'nin gömleğinin yakasını yere mıhladı. Stanley o denli korkmuştu ki oracıkta bayılıverdi.

Stanley kendine geldiğinde, suratını bir şeyin yaladığını hissetti. Bu, onu büyük bir gayretle hayata döndürmeye çalışan çingene

köpeklerinden biriydi. Stanley köpeğin suratını okşayarak, gülümsedi. Sonra da ayağa fırladı.

Düşman yerlere serilmişti. Tüm çingene kampı sevinçle kazanmış oldukları zaferi kutluyordu.

Stanley düşmanına yakından baktı. Korsanın zümrüt yeşili gözlerindeki parıltı, sönmekte olan mum ışığı gibi dinip kapkara olmak üzereydi. Melek'in ve kurtların bedeni iğrenç, kokuşmuş görüntüsünü kaybedip saf beyaz kütleler haline geldi. Kısa süre sonra da sanki az önce kampı kemikleri havada uçuşan korsanlar istila etmemiş gibi, her şey kayboluverdi. Geriye kalan tek şey, herkesin İbis olduğunu bildiği parlak gümüş tılsımdı.

Stanley İbis'i kaparak, cebine attı.

Phinn, "Çadıra gelip, Greta ile konuş," dedi.

Stanley ve Daisy, onu kamp halkının alkışları ve sevinç nidaları arasında çadıra kadar izlediler. Çingeneler yakında kazandıkları zaferi

kutlayacaklardı ama önce herkesin bir güzel dinlenmesi gerekiyordu. Stanley evinden çok uzun süre uzak kalmıştı.

Bunun ne tip sonuçlar doğuracağını da gayet iyi biliyordu ama o anda bu çok da umurunda değildi açıkçası.

Hayatta karşısına çıkabilecek en büyük zorluğu geride bırakmıştı.

Greta, “İçeri gelin Stanley, Daisy” dedi.
“Birer içecek alın ve azıcık kendinize gelin.”

Bir süre hep birlikte oturup konuştuktan sonra, gülüp, şakalaşmaya başladılar. Greta, “Haydi, Stanley,” dedi. “Artı geri dön. Evine döndüğünde bayağı bir açıklama yapman gerekecek. Canın ne zaman isterse, gelip bizi ziyaret et. Sen de Daisy...”

Başlarından bir dolusu macera geçtiği halde, geri dönerken Stanley ve Daisy neredeyse hiç konuşmadılar. Ya çok yorgunlardı, ya hâlâ olanların şaşkınlığı içindeydiler, ya da hissettikleri bu ikisinin bir karışımıydı. Arada sırada durup sükûnet içindeki rıhtıma bakıyorlardı. Çok yakında gerçek dünyaya geri dönmüş olacaklardı.

Eve arka bahçedeki kömürlükten girip kimsenin onları fark etmeyeceğini umdular. Eğer yakalanırlarsa da çoktan eve gelmiş gibi davranacaklardı.

Aslında bu teori de iyi bir plandı ama içeri girdiklerinde mutfaktan Bay ve Bayan Carelli'nin sesini duydular. Zaten Victor geri döndüğünden beri, Bayan Carelli'nin sesini duymamak mümkün değildi.

Stanley ve Daisy onların kendileri hakkında konuştuklarını duydular. Sonra harika bir şey oldu: Çift onları aramak için dışarı çıkmaya karar verip paltolarını giydiler.

Güzel. Artık eve girebilirlerdi.

Gizlice eve girip geminin deposunda cirit atan fındık fareleri gibi sessizce ilerleyerek, dolambaçlı koridora daldılar. Sonra da başlarına bir şey gelmeden, kendilerini Stanley'nin odasına attılar.

Nefes nefese, gümüş kutuyu pencerenin altındaki sandığın üstüne koydular. Stanley hemen elini cebine daldırıp kumaş parçasının içinde duran İbis'i dışarı çıkardı. İbis sapasağlam duruyordu. Üstelik de turna balığının midyesinden çıktığından beri hiçbir zarar görmemişti.

Stanley hafif bir fiske vurarak, İbis'in arkasındaki sivri uçları dışarı çıkardı. Büyük amcası Amiral Swift işin bu kısmını nasıl yapacağını anlatmıştı. Ancak amcası bunları anlatırken Stanley, İbis'in ve gümüş kutunun bir araya geleceğini aklına dahi getirmemişti. Daha sonra, Stanley İbis'i kutudaki boşluğa oturttu. Onu hafifçe iterek, klik sesinin

gelmesini bekledi.

İki arkadaş birbirlerine baktılar. Stanley yatay vaziyette duran minik sürgüyü dikey konuma gelecek kadar itti. Klik sesi tekrar duyuldu.

Stanley kutunun eski kapağının kendi kendine açıldığını hissetti. Stanley ile Daisy kafalarını uzatıp kutunun içine baktılar.

İkisi bir ağızdan, “Mum mu?” diye sordular.

Stanley gümüş kutunun içindeki mumları saydı. “... Dört, beş, altı tane mum var burada. Hmmm.”

İki kafadar mumları kutudan çıkarıp bir süre öylece kalakaldılar. Mumlarda farklı olan herhangi bir şey yoktu. En azından onlara öyle gelmişti. Mumların her birinin dibindeki ufak ‘C’ harfi damgası dışında hiçbir özellikleri yoktu.

Gümüş kutu zaten çocukların akıllarını başlarından alacak denli güzeldi ama mumlar esrarını koruyordu.

Daisy, “Belki de kutunun içine özelliği olan bir şey koymamışlardır. Ne bileyim, belki de birisi kutuyu sadece bir şeyleri muhafaza etmek için kullanmış olabilir.” diye tahmin yürüttü.

“Belki,” dedi Stanley. Zaten artık bunların pek bir önemi kalmamıştı.

Stanley, daha sonra gümüş kutuyu mükemmel bir yere sakladı. Onu alıp dolabının içindeki gizli bir bölmeye koydu. Böylece kutu artık güvendedi. Ne de olsa, tekinsiz konukların ne zaman kapısında biteceğini bilemezdi.

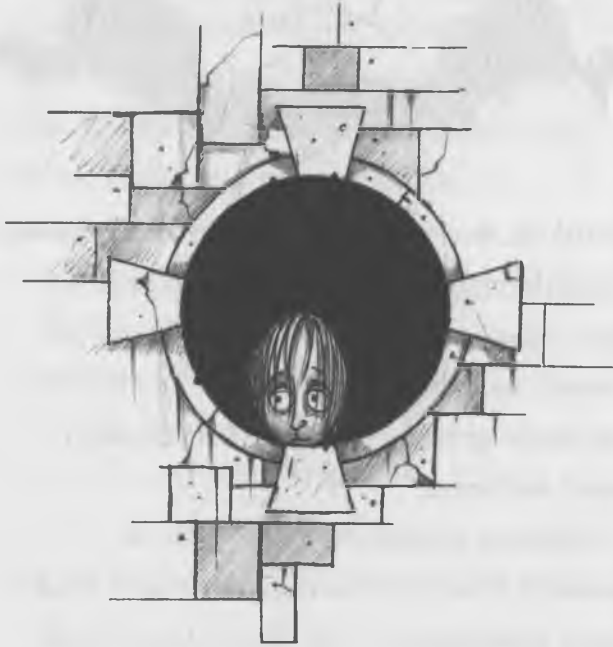
Çocuklar, Bay ve Bayan Carelli'yi sonsuza dek atlabileceklerini düşünüp yanılmışlardı. O gece, Stanley ile evin bakımını üstlenen çift arasında feci bir tartışma yaşandı. Stanley'nin başı derde girmiş, ona odasından çıkmama cezası verilmişti.

Günlerce ortadan kaybolmak da ne demekti! Hem de sırra kadem basmıştı! Hiçbir mesaj bırakmamıştı! Hiç! Bayan Carelli artık bu durumu kaldıramadığını söyledi.

Stanley'nin tüm bunlara bir son vermesi gerekiyordu.

Öte yandan, Daisy'yi de evine yollamışlardı. Daisy eve gittiğinde teyzesinden ve eniştesinden fena azar işitmişti.

Stanley ortalığın yatışması ve Bayan

Carelli'nin öfkesinin dinmesi gerektiğini biliyordu.

Saatler boyunca odasında gümüş kutunun altını üstünü getirdi. Kutuyu ne kadar kurcalasa, yeni bir şey fark ediyordu. Kutunun üstünde her biri minnacık, gümüş birer yaratık gibi gözüken tuhaf şekiller ve desenler; ufak aslan kafaları; sürünen kertenkele kuyrukları vardı. Tüm bunlar kutunun üstünde hareket ediyormuş gibi gözüküyordu.

Stanley eve hapis olmasını, kutuya göz kulak olacağı bir süre gibi kabullenmişti. Zaten malikanede her zaman bir macera yaşamak mümkündü. Stanley burada sonsuza dek yaşayıp ertesi gün dışarı çıkmak için yeni bir çıkış kapısı keşfedeceğinden emindi. Hem zaten canı bir süreliğine dışarı çıkmak istediğinde, her zaman bronz savaşçının heykelinin ardındaki tüneli kullanabilirdi.

Mükemmel bir gündü. Güneş nıhtımın üstüne

parlıyordu ve gelgit de başlamıştı. Tarihi boyunca, Crampton Kayası ilk kez huzur içindeydi.

Bu arada, Victor malikanedeki yeni görevine gayet güzel uyum sağlamıştı. Bahçedeki ağaçları buduyor, çimleri kesiyordu. Bayan Carelli ise her daim mutfakta bir şeyler yaratmakla meşguldü.

Stanley gözlerini beklentiyle Bayan Carelli'ye dikerek, "Ne güzel bir gün!" dedi.

Kahya pes ederek, "Haydi," dedi. "Dışarı çıkabilirsin. Yalnız ortadan kaybolmamaya bak."

"Tabii ki ortadan kaybolmam," dedi Stanley. Aslında Victor'a bahçe işlerinde biraz yardım etmeyi planlıyordu. Onu daha yakından tanımak istiyordu. Stanley bahçeye çıkınca, budama işine koyuldu ama eli bu işe alışık olmadığından her şeyi berbat etti.

Victor hemen yardımına koştu. "Bak evlat, böyle yapacaksın." Böylece, Victor her

zamanki nazik tavırlarıyla Stanley'ye ne yapacağını gösterdi. Çok geçmeden ikisi eski dostlar gibi yakınlaşmış, sohbet ede ede bahçe işlerini yapmaya başlamışlardı.

Bayan Carelli ise onları mutfak penceresinden izliyordu. Victor'ın köydeki eski evlerindeki gül ağaçlarını düzenlemesini ve çimleri biçmesini izlemeyeli çok olmuştu. Adada mahsur kaldığı süre içinde, Victor'ın saçları ağarmıştı ve oldukça da zayıflamıştı.

Bayan Carelli yanaklarından damlayan tek bir gözyaşını silerek, gülümseye gülümseye mutfaktaki işine devam etti.

Stanley ve Victor ise koyu bir sohbe dalmışlardı.

Stanley, "Hep Crampton Kayası'nda mı yaşadınız?" diye sordu.

"Ailem senelerdir bu adada. Babam, babamın babası, hatta büyükbabam dahi... Hepimiz babadan oğula geçen aile işini sürdürdük."

“Balıkçılıkla mı uğraşıyordunuz?”

“Yok, yok.

Bizler mum

yapıyorduk.

Ürettiğimiz

mumları satışa

sunduğumuz dükkan

hâlâ köyde duruyor

ama kapısı ben adaya

düştükten sonra bir

kez dahi açılmadı. Ben

yokken de Violet’ın yüreği işi sürdürmeye

elvermemiş. O yüzden de Amiral Swift için

malikanedeki kahyalık işine başlamış. Belki bir

gün dükkanımı tekrar açarım.”

“Anlıyorum. Peki, size saldıran korsanlarla

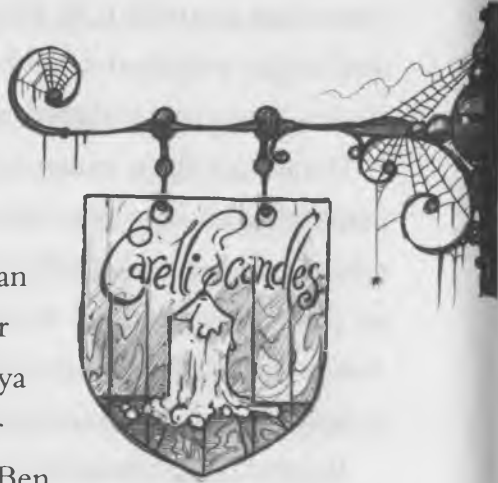
ilgili konuşabilir miyiz bir sakıncası yoksa?”

diye sordu Stanley.

“Şey, sanırım bir sakıncası yok. Bu konu

hakkında bugüne dek fazla konuşmadım.”

Stanley adamın sesine bir hüznün

çöktüğünü hissetti. “Belki de başka bir şeyden bahsetsek, daha iyi olacak,” dedi. Zavallı Victor’ı üzmemek istemiyordu.

“Hayır,” dedi Victor. “Aslında bu konu hakkında konuşmak bana da iyi gelecektir. Adayla ilgili hatıralarımı sonsuza dek kendime saklayamam ya...”

Sonra hayat hikayesini anlatmaya başladı:

“Bir gün gelgit rıhtımdaki kayıkların oraya dek yükseline, balığa çıkayım dedim. Adanın kuzey batısında kalan ufak bir adaya mum götürmem gerekiyordu Ben de hem mumları götürür, hem de balık tutarım diye düşünmüştüm. Korkuluk Tepesi denilen yere, yani Crampton Kayası’nın batı kıyısına varmışım ki korsanlar çıkageldi.

“O adamlar gerçekten de azılı tiplerdi. Kayıkları benimkinden çok daha büyüktü. Tek başıma olduğumu görünce, bana sataşmaya karar vermiş olmalılar. Kayığıma yaklaşıp diğer adaya mum götürdüğümü öğrenince, mumları

elimden aldılar.

“Sonra kayığıma el koyup beni adaya bıraktılar. Daha sonra kayığımı paramparça ettiler.”

Stanley, “İyi de” dedi, “Korsanlar ne diye sizin mumlarınızı almak istesinler ki?”

“Şey, korsanların buralarda cirit attığı zamanlarda, ele geçirilen her şey bir korsandan diğerine geçiyordu, ya da oraya buraya gömülüyordu. Haritalar da çeşitli yerlere gizleniyordu.

Çok seneler önce, korsanlar gecenin bir vakti babamın dükkanının kapısına dayandılar. Başına silah dayayarak, ona zorla altı tane mum yaptırdılar. Mumlardan her birinin içine de kocaman bir haritanın parçalarını gizlediler.

Ancak korsanlar adadan ayrılır ayrılmaz, kurtadamın saldırısına uğradılar ve mumlar bu sırada kayboldu. Daha sonra da onları bulan olmadı.

Gel gelelim, diğer korsanlar kurtadamların

varlığına inanmıyorlardı ve bizi arkadaşlarını öldürmek ve haritayı çalmakla suçladılar. Bu durum hayatımızı zorlaştırdı. Daha sonra, Carelli mumlarının esrarı ünlendi ve birçok kişi mumların peşine düştü. Büyük amcan Bart da bu kişilerden biriydi. Ancak o mumları asla bulamadı ve korsanlık hayatına veda etti. Daha sonra Alacakaranlık Malikanesi denen yeri satın alıp uzun seneler mumların peşinde koşmasından dolayı ismini Mum Geçidi Malikanesi olarak değiştirdi.”

Stanley şaşkınlıkla Victor’ı dinliyordu.

“Sana bir gün bana yaptığın iyiliğin bedelini ödeyeceğimi söylemiştim. Umarım anlattıklarım işine yaramıştır,” dedi Victor bilmiş bir ifadeyle.

“Ne demezsiniz. Tabii ki işime yaradı.” Stanley adama gülümseyip bahçe aletlerini topladı. Sonra hemen eve girdi.

Yapması gereken bir iş vardı.

Tehlikesi ve Tuhat bir Macera

Karalama Defteri

Dövrüs
Sahneleri

Kersan Gemisi'ni
Kedisi

Chris Mould on altı yaşında güzel sanatlar okuluna girdi. Bu dönemde gazete dağıtmaktan tutun da restoranlarda bnulaşıkçılık yapmaya kadar pek çok işte çalıştı. Nottingham Children's Book ödülünü kazandı. İşini, hikayeler yazmayı ve çocukken kitaplığında olmasını istediği türden kitaplar resimlemeyi çok seviyor. Chris evli, iki çocuk sahibi ve Yorkshire'da yaşıyor.